

**BÜTÜN
ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ
BİRLEŞİN!**

Alev ATEŞ
tarafından yayımlanmıştır
TÜSTAV

BAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR

YIL : 3 SAYI: 102
29 MART 1976 250 Krş.

Kitile

haftalık sosyalist gazete

**I. parti
kongresinde
program
ve karar
tasarıları
son şeklini aldı!**

'den haberler

TSİP 1. PARTİ KONGRESİ ÇALIŞMALARININ YOĞUNLUĞU NEDENİYLE ÜÇ GÜN DAHA UZATILDI.

Çalışmaların ağırlığı, program ve karar tasarıları üzerinde...

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin Birinci Parti Kongresine sunulmak üzere yayınlanan siyasi raporun giriş bölümüne daha önce Kitle'de yer verilmişti. Delegelere ulaştırılan 112 sayfalık bu rapora ek olarak program taslağı ve kongre karar tasarıları da kongre öncesinde delegelerin ve tüm sosyalistlerin tartışmasına sunulmuştu.

Kongre öncesinde yapılan hazırlık çalışmalarını, TSİP Genel Yönetim Kurulu'nun yönergeleri doğrultusunda Merkez Yürütme Kurulu ve ona bağlı bürolar sürdürdü.

21 Mart Pazar günü saat: 11.00'de, Tepebaşı Gazinosunda açılan TSİP Birinci Parti Kongresine yurdun çeşitli yerlerinden çok sayıda partili, sempatican ve sosyalist katıldı.

Genel Sekreter Yalçın Yusufoglu

kongreyi bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesinde hayatlarını kaybedenler için saygı duruşuna çağdıktan sonra; açış konuşmasını yapmak üzere Genel Başkan Ahmet Kaçmaz'ı kürsüye davet etti. Ahmet Kaçmaz'ın konuşmasının metnini yan sayfalarımızda bulacaksınız.

Daha sonra yoklama yapılarak kongre divan seçimlerine geçildi. Önerilen adaylardan İzmir İl Başkanı ve parti kurucusu Ali Kar divan başkanlığına, Ankara yöneticilerinden Gürkan Gezim ve Bursa İl Başkanı Sıddık Elbistanlı ikinci başkanlıklara, Hasan Sinemillioğlu, Oral Işırtman, Tahir Araslı ve Kuray Anger'de divan sekreterliklerine seçildiler.

Divan heyeti yerini aldıktan sonra kısa bir konuşmayla teşekkür eden Ali Kar, kongre gündemini okutarak, oylattı, ve oybirliğiyle gündem kabul edildi. Gündemin üçüncü mad-

desi gereğince konukların konuşmaları bölümünde Türkiye Emekçi Partisi (TEP) adına birinci sekreter Şaban Ormanlar kürsüye geldi ve partisinin görüşleri ışığında, sosyalizmin genel meseleleri, anti-faşist mücadelenin gerekliliği üzerinde durdu.

Bu arada kongreye gelen mesajlar çeşitli aralıklarla okunuyor. Meşajlardan derlediğimiz bir bölümü aşağıda topluca sunacağız.

Gündemin ilgili maddeleri gereğince komisyonların seçimine geçildi. Seçilen komisyonlar; Program Tasarısı, Kongre karar tasarıları, Tüzük ve Mali konularda olmak üzere dört gruptan oluşuyordu.

Çalışma raporunu sunmak üzere Genel Başkan Ahmet Kaçmaz kürsüye gelerek siyasi rapor bölümünü, Genel Sayman Çağatay Anadol ise Pratik Çalışmalar bölümünü okudular.

Daha sonra eleştiriler maddesine geçildi. Bu konuda Genel yönetim kurulu üyesi Oya Baydar, GYK üyesi Yaşar Çakın, Beykoz İlçe Başkanı ve İstanbul delegesi Mustafa Zülka-diroğlu, İstanbul delegesi Tektaş A-ğaoğlu ve GYK üyesi Halil Çelimli söz aldılar.

Yine rapor üzerine konuşan İstanbul İl Başkanı Mehmet Aköz ve öteki delegelerden sonra yapılan ikinci tur konuşmalar kongrenin ikinci gününü saat 21.30'a kadar doldurdu. Arkasından Genel Sekreter Yalçın Yusufoglu kürsüye gelerek, çeşitli eleştirilere cevap vererek konuşmasını sürdürdü.

Üçüncü gün program tasarısı üzerinde görüşmelere geçildi.

Kitle baskıya girerken henüz program tasarısı kesinlik kazanmamıştı.

KONGREYE MESAJLAR ...

Sayın Ahmet Kaçmaz,

Partinizin birinci Büyük Kongresi nedeniyle göstermiş olduğunuz nazik ilgiye şahsım ve arkadaşlarım adına teşekkür ederim. Bugünkü hükümetin vatandaşlarımız arasında gittikçe kalınlaşan bir husumet duvarı gererek demokrasiyi yozlaştırma çabaları karşısında özgürlükçü parlamenter demokrasimizi Anayasamız çerçevesinde azimle ve inançla korumak gerekmektedir.

Siyasal düşünce ayrılıklarımıza saygılı olarak ulusal birlik bilincinde bütünleşerek ve her türlü şiddetten kaçınarak barış içinde yaşanabileceğine inanmaktayız. Bu duygularla kongrenize başarılar dilerim. Saygılarımla.

Orhan Eyüboğlu
CHP Genel Sekreteri

Sayın Ahmet Kaçmaz,

Parti çalışmalarını nedeniyle toplantınızda bulunamayacağım için üzgünüm.

Tam bağımsız, demokratik ve toplumcu bir Türkiye ideali uğrunda çalışmalarınızda başarılar diler, saygılar sunarım.

Mustafa Timisi
TBP Genel Başkanı

TSİP Büyük Kongresine,

Gezide olduğum için kongrenize katılamıyorum. Başarılar diler, saygılar sunarım.

Mehmet Ali Rybar
SP Genel Başkanı

TSİP Büyük Kongresine,

Kongrenize katılarak yakından izleyemediğim için üzgünüm. Kongreye başarılar diler, saygılar sunarım.

Kamil Kırıkoglu
CHP Milletvekili

Sayın Ahmet Kaçmaz,
TSİP Genel Başkanı,

İzmir gezisi nedeniyle kongrenize geleme-

dim. Çalışmalarınızın partiniz mensuplarına ve tüm emekçi halkımıza yararlı olmasını diler ve başarılı geçmesini en içten saygılarımla sunarım.

Niyazi Ünsal
Erzincan Senatörü

Sayın Ahmet Kaçmaz,
TSİP Genel Başkanı,

Göndermek lütfunda bulunduğunuz nazik davetinize teşekkür eder, kongrenize başarılar dilerim.

Türkiye Barolar Birliği Başkanı
Faruk Erem

TSİP I. Büyük Kongresine,

Bütün çalışanların sendika ve grev haklarını kararlılıkla savunan TÖB-DER, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bütün varlığıyla yanındadır. Faşizme karşı bütün ilericilerin, demokratların, yurtseverlerin ve devrimcilerin en etkin dayanışmasını savunmaktadır.

Kongrenizin başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçilerin faşizme ve emperyalizme karşı, sömürsüz, baskı ve zulümsüz bir düzen için verdikleri mücadeleye yararlı olmasını dilerim.

Cemil Çakır
TÖB-DER Genel Başkanı

TSİP I. Genel Kurul Başkanlığına,

Davetiniz için teşekkür eder, Genel Kurulunuza katılan delegelere selamlarımı iletirim.

Saygılarımla.

Osman Aybers
TÜTED Genel Başkanı

TSİP Birinci Kongresine,

Yoğun çalışma programımız nedeniyle kongrenize katılamıyoruz. Genel Kurulunuzun

halkımızın barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal kurtuluş mücadelesi doğrultusunda kararlar alacağı inancı içindeyiz. Başarılar diler, dostça selamlarımızı iletiriz.

İlerici Kadınlar Derneği
Yönetim Kurulu

TSİP I. Genel Kuruluna,

Genel Kurulunuzun başarılı geçmesini, varılacak kararların ülkemiz, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesine yeni boyutlar kazandırmasını dileriz.

TÜM-DER İstanbul Şubesi Bşk.
Şakir Derkut

TSİP I. Kongresine,

Ülkemiz halkının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde, proletaryanın örgütleyici ve öncü örgütü olan parti olgusunu, Türkiye koşullarında en iyi temsil eden Türkiye Sosyalist İşçi Partisi birinci kongresi başarılar dileriz.

Genç Mimarlar Derneği

Ahmet Kaçmaz

TSP Birinci Olağan Kongresi,

Birinci olağan kongrenizde tutarlı çalışmalarınızda yanınızda olduğumuzu bildirir, başarılar dileriz.

GSB Diyarbakır Şubesi

TSİP Birinci Kongresine,

Kongrenizde alınacak kararların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi için gerekli olan sosyalistlerin birliğini sağlaması dileğiyle başarılar sunarız.

TEK-İŞ Merkez Yürütme Kurulu

TSİP Kongre Divan Başkanlığına,

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kurtuluşu mücadelesinde ve öncü örgüt olma yolunda varlığını ka-

(Devamı 11 nci sayfada)

BİRİNCİ PARTİ KONRESİNİ AÇIŞ KONUŞMASI

Ahmet KAÇMAZ

Değerli misafirlerimiz, sayın basın mensupları, saygıdeğer dinleyiciler ve fedakâr partili kardeşlerim.

TÜRKİYE Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşunun 2 yılı doldurmasına üç ay kadar bir süre kaldı. Bu dönem boyunca Partimizin politikasının ve çalışmalarının muhasebesini Genel Yönetim Kurulumuzun Raporunda sizlere sunacağız. Ben bu açış konuşmamda sizlere, Parti'nin kuruluşundan bu yana geçirdiğimiz dönemin gelişiminin ana hatları ve önümüzdeki dönemin gelişme perspektifi hakkında düşüncelerimi kısaca iletmek istiyorum. Böylece, özellikle Partimiz ve sosyalist hareketimiz konularına eğilen Genel Yönetim Kurulu Raporumuzun temmellendiği maddi şartlara bir göz atmak mümkün olacağı gibi, önümüzdeki dönemde Partimizin çalışmalarına ve politikasına yön verecek kongre kararlarının oluşmasına da yardımcı olacağını umut ediyorum.

12 Mart faşizmi, dağınık ve bölünmüş sosyalist hareketimizi kanlı bir şekilde bastırıp sindirirken, kadroların ve işçi sınıfı başta olmak üzere kitlelerin, acı da olsa bazı dersler çıkarmalarına yol açtı. Yüzlerce yıldır doğu despotizmi ve onlarca yıldır burjuva diktatörlüğünün gadarlıkları altında yaşayan halkımız, faşizmin ne menem bir şey olduğunu, bizzat yaşayarak gördü. 12 Mart faşizminden çıkıldığında, sosyalist potansiyeli teşkil eden unsurların pek çoğu, artık, işçi sınıfı başta olmak üzere geniş kitlelerin sömürü ve baskıya karşı örgütlü mücadelesinin, gerçekleştirilmesi gereken ilk hedef olduğunu görüyor ve özellikle kalıcı, sağlam örgütlenmenin yollarını arıyordu. Başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımız ise faşizme ve demokrasi düşmanlarına karşı tepkilerini gösteriyorlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin üçlü bir şekilde gelişip serpilebileceği bir ortamı vadediyorlardı.

14 Ekim 1973 seçimleri, kitlelerin özlemlerinin somut kanıtı oldu. Halkımız, özellikle şehirli yani işçiler ve küçük burjuva aydınları, kesin olarak faşizmin karşısında yer alıyorlar, o dönemde burjuva demokrasinin teminatı olarak gözüken sosyal demokrasiyi tercih ediyorlardı. Bu gelişme dinamizminin etkisi öylesine çarpıcı idi ki, egemen güçlerin kendi aralarındaki pay kavgalarının sebep olduğu çelişkilerden de yararlanan sosyal demokrasi, demokrasi düşmanı bir partiyi yanına alarak siyasi iktidarı elde edebiliyordu.

SOSYAL demokrasi, seçimlerin hemen arkasından sağa doğru kaymaya başlamıştı. Seçimlerde demokrasiden yana güçlerin hemen tamamının desteğini sağlamış ve şimdilik sol görünmeye pek ihtiyacı kalmamış olan sosyal demokrasinin iktidar olabilmesi için artık bir ölçüde sermayeye şirin gözükmesi gerekiyordu. Oysa iktidar öncesinde, sosyalistlerin de desteğini alan ve bunu sağlamak için pek çok sosyalizan slogana sahip çıkan CHP, egemen güçlerin önemli bir bölümüne asla iktidarın teslim edilmemesi gereken bir parti olarak görülüyor ve bunun için Ankara Otellerinde çeşitli «hesaplar» yapılıyordu. Buna karşılık sosyal demokrasi, sermaye için en elverişli şartların kendi iktidarında yaratılacağını vurgulamaktan geri durmuyordu. Bunları söyler ve daha sonra iktidarında

uygularken, son derece samimi davranan sosyal demokrasinin bu tutumları, tabandaki pek çok samimi demokrat ve küçük burjuva ilerici tarafından, CHP'nin, sol politika izleyecek tek başına iktidarına giden yolda verilmiş tavizler olarak görülüyordu.

Oysa sosyal demokrasi hiç de seçimler öncesinde söylediği gibi «solcu» bir politika izlemeye niyetli olmadığını, zaten niyetli olsa bile bunun maddeten mümkün olamayacağını kısa sürede gösterdi. İktidara gelmeden önce, mevcut kapitalist düzenin birbirini tamamlayan iki temel ekonomik sektörüne, devlet işletmeciliğine ve özel girişimcilğe karşı «üçüncü» bir alternatif, halk sektörünü öneriyordu. İktidara geldiğinde bu önerinin sadece politik bir «değeri» olduğu, hiçbir maddi temeli olmadığı —ki bunu sosyalistler çok daha önceden söylemişlerdi— hem sosyal demokrasiye bel bağlayanların bir kısmı, hem de, CHP yöneticilerinin bir kısmının bizzat kendileri tarafından tespit ediliyordu. O halde, siyasi iktidarın temel görevi olan ekonomiyi yönlendirmek için, ekonominin işleyişini kontrol edenlerin eline bakmaktan başka çare kalmıyordu. CHP'nin, tekeli sermayenin ekonomi politikasını uygulamaktan başka bir «çözümü» yoktur.

CHP'nin ekonomi politikası, sosyal kanunların şaşmaz determinizmiyle sosyal politikasını da tayı etti. Sosyal demokrasinin kısa süren iktidarı süresinde işçi sınıfının İskenderun, Tarsus, Nazilli, İstanbul vb. yerlerdeki hareket ve direnişleri, hemen aynen başka dönemlerde olduğu gibi zorla ve zulümle bastırıldı. 12 Mart'ın çekilişinden sonra işçilere karşı panzerli, cöplü ve askeri birlikli bastırma ameliyeleri, ilk defa CHP iktidarı döneminde başladı. Öte yandan CHP iktidarı dönemine rastlayan Kıbrıs'ın istilası, milliyetçiliğin, halk katlarında da bir hayli kuvvetli olduğu ülkemizde, CHP'nin sermayeye yaklaşmasını büyük ölçüde hızlandırdı. CHP, şovenizmin getirdiği puslu ortamda ve Kıbrıs'ın fethinin «coşkusunun» alacakaranlığında emekçi halkın hemen hiçbir tepkisini çekmeden ondan uzaklaştı, sağ sosyal demokrat bir politika izlemeye başladı. CHP'nin kısa süren iktidar döneminde işçi sınıfına hiçbir şey getirilmediği gibi, uygulanan taban fiyat politikasının köylülerin aşağı tabakalarından çok üst tabakalarına ve büyük toprak sahiplerine yaradığı zamanında gösterildi. Gene sosyal demokrasiye belki de en büyük desteği sağlayan ve onun ilerlemesinde önemli katkıları bulunan şehir küçük burjuvasına de seçimler öncesinde yaptığı vaatlerin hiçbirini yerine getirmede.

BÜTÜN bunlara karşılık, daha sonraki MC döneminde yokedilmeye çalışılan nisbi bir demokratlaşmaya tanık oldu bu dönem. Gerçi, özellikle sosyalistler üzerindeki keyfi ve antidemokratik uygulamalar, bir ölçüde 12 Mart'ın getirdiği alışkanlıkların yadigarı olarak bu süre boyunca da devam etti. Biz bunları partimizin pratiğinden somut olarak biliyoruz. Ama yine Partimizin pratiğinden gördük ki, MC iktidarı dönemindeki baskı ve zulüm. Kitlelere uygulanan terör ve yıldırma, sosyal demokrasinin iktidarındaki nisbi demokrasinin nisbiliğini de tamamen ortadan kaldırmaya yöneliktir.

Bir yandan sosyal demokrasinin, kendisini mazur gösteren koltuk değnekli iktidarının kısa sürede sona erışı, öte yandan geniş yığınların önemli bir kısmının soğuduğu ve yine önemli

bir kesiminin soğumaya yüz tuttuğu faşist veya halk düşmanı partilerin MC koalisyonu olarak iktidara gelişleri, CHP'nin gerçek yapısının ve toplumsal fonksiyonunun, geniş kitleler tarafından bilince çıkartılmasını önledi. Hatta MC zulmünün azgınlaşması karşısında sosyalist hareketimizin güven vermekten uzak yapısından da ötürü, demokrasinin yegâne teminatı olarak görünmeye devam etti, hâlâ daha ediyor!

MC döneminde olup bitenleri uzun uzadıya anlatmayı burada yersiz görüyorum. Bunları hepimiz yaşadık, yaşıyoruz. MC'nin halk düşmanı niteliği ve faşizm tezgâhlayıcısı olduğu artık geniş kitlelerce de iyiden iyiye anlaşılıyor. Son 12 Ekim seçimlerinin sonuçları, bunun somut örneği.

MC iktidarı emperyalizme bağımlı kapitalist bir gelişmenin, Türkiye için nasıl bir gerici çözüm olduğunun gözler önüne serilmesine de vesile oldu. Dünya kapitalist sisteminin krizini atlatmak için çabalayan emperyalist metropoller, Türkiye ekonomisini bütünüyle kontrollerine almak için daha da özen gösteriyorlar. Türkiye'nin kendi çizdikleri doğrultuda ve sınırlar içinde kapitalistleşmesini yönlendirmeye çalışırken, bir yandan da kendi aralarındaki mal ve sermaye pazarı rekabeti kavgasında, yurdumuz üzerinde çeşitli dolaplar çeviriyorlar. Kıbrıs politikasının Dünya ölçüsünde yaratmış olduğu yalnızlığa, ambargodan, üs pazarlıklarına, silâh imalatından rüşvetlere kadar uzanan, kapitalizmin «faziletleri» eklenerek halkımızın onuru ayaklar altına alınıyor. Bir sömürü düzeni olan kapitalizmin, zaten yapısal hastalıkları olan yolsuzluk rüşvet vb. olayları, bütün dünyadakine paralel olarak ülkemizde de ayyuka çıkması, artık evrensel bir sistem olarak tam bir kokmuşluk içinde olduğunun somut belirtisi olduğu gibi, kapitalizmin Türkiye için de bir çözüm yolu olmadığını geniş kitlelerin bilincine yansımaya sebep oluyor.

BÜTÜN bunlar ortada iken, kimileri, mevcut kapitalist üretim ilişkilerinin, Türkiye'nin sanayileşmesine yol açtığını, böylece üretici güçlerin gelişmesini mümkün kıldığını öne sürerek, mevcut düzenin savunuculuğunu yapıyorlar. Marksist terminolojiyi de kullanarak şunu demeye getiriyorlar: «devrim için gerekli objektif şartlar yoktur, mevcut düzenin reformlarla yürütülmesi, yegâne çıkar yoldur. Devrimcilik maceracılıktır!»

Kullanılan terminolojinin ve mantığın kısmen «bilimsel» olması bazı kafaları bulandırıyor. Madem ki sanayileşiyoruz, yani üretici güçler gelişiyor ve madem ki mevcut mülkiyet ilişkileri bu imkânı sağlıyor, böylesi bir durumda, bu ilişkileri değiştirmeye çalışmak bilimsellik değil, maceracılık olmaz mı?

Emperyalizme bağımlı sanayileşmenin, gerçek bir sanayileşme olmadığı, ülkedeki gelişim potansiyelini çarpıtarak ve tahrip ederek, acube bir yapı ortaya çıkardığı, nisbi bir gelişmeye yol açsa bile üretici güçlerin tam bir serpilip gelişme göstermesine engel olduğu için, üretici güçlerin gerçek anlamda gelişmesi demek olmadığı çok yazılıp söylendi. Ben bu konuda gözden kaçırılan bir noktaya parmak basmak istiyorum.

Böylesi sanayileşme tahlillerinde genellikle meseleye tek yanlı bakılıyor ve üretici güçler denirken teknik belirleyici tek faktör olarak alınıyor. Üretici güçlerin içinde teknik kadar önemli

»

(Başarafa 3. Sayfada)

yeri olan insan çoğu kez unutuluyor.

Bugün mevcut üretim ilişkileri, teknik üretici gücünün nisbi de olsa gelişmesi için imkân sağlayabilir. Buna karşılık, aynı mülkiyet ilişkileri insan üretici gücünün ve onun kapitalist toplumdaki maddi özü olan işgücünün gelişmesi karşısında büyük bir engel teşkil ediyor. Bunun, işçi sınıfımızın içinde olduğu, sınıf mücadelesinden somut olarak izliyoruz. İşçi sınıfımızın sömürüye karşı yürüttüğü ekonomik mücadele, bir yarıyla işgücünün değerinin süratle yükselmek eğilimi göstermesine dayanıyor. Mevcut tekelci mülkiyet ilişkileri, her geçen gün işgücünün iyileşmesi ve değerinin yükselmesi şeklinde ortaya çıkan insan üretici gücünün gelişmesi karşısındaki en büyük engel haline geliyor. Sosyalleşmiş üretici güçlerin gelişip serpilmesini sağlamak için, az sayıda özel elde toplanmış tekelci mülkiyetin kolektif mülkiyetle değiştirilmesi gerekiyor.

Bütün bunlar, mevcut düzeni, reforme ederek, yani mevcut tekelci mülkiyet ilişkilerini özde koruyarak sürdürmenin nasıl bir açmaz olduğunu, yani ister liberal, ister sosyal demokrat olsun sermayeci bir yönetimin ülkemizi objektif olarak geliştiremeyeceğini bir başka açıdan da ispat eder. Ve aynı zamanda işçi sınıfımızın, halkımızın topyekün kurtuluşunun objektif olarak öncüsü temel gücü olduğunu ortaya kor.

Ama bu objektiflikler yeterlidir? Yetmediği, yetmeyeceği bilinir. İşçi sınıfının bilimi, bize bu objektif şartların subjektif şartlarla tamamlanması gerektiğini, sosyalistlerin görevinin de bu ve sadece bu olduğunu, alfabenin a'sı olduğunu öğretir. Ve işte bugün içinde yaşadığımız dönem, objektif şartların, subjektif şartlarla tamamlanıp bütünleştirilmesinin gelişmelerine ve sancularına tanık olmaktadır.

Meselerin böyle genel hatlarıyla konması, bize somut pratiğimiz ve politikamızın tespiti için yeterince yol göstermez. Ayakları yere basan bir politika programlayıp izleyebilmek için, günümüzü doğru değerlendirip tespit etmemiz ve geleceğe bu somutluktan bakmamız gerekiyor.

Kongremiz alacağı kararlarla, 2 yıllık bir dönem için Partimizin çalışmalarına yol göstermek ve ışık tutmak göreviyle yükümlüdür. Ben de sizlere mevcut durumdan hareket ederek, önümüzdeki 2 yıllık dönemi nasıl değerlendirdiğimiz hakkındaki görüşlerimi kısaca anlatmayı deneyeceğim.

DÜNYA devrimci sürecinin kazanmakta olduğu başarılar her geçen gün daha ileri boyutlara varıyor, emperyalizm günden güne, kaçınılmaz sonuna doğru yaklaşıyor. Dünya devrimci sürecini oluşturan üç antiemperyalist gücün, dünya sosyalist sisteminin, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin birliği ve dayanışması daha bir pekiyor. Gerileyen emperyalizmin sömürü ve tahakküm alanları her geçen gün biraz daha da daralırken barış düşmanları ve faşist yönetimler dünyanın dört bir köşesinde yenilgiye uğruyorlar.

Gittikçe sıkışan emperyalizmin, bunalımdan ve kaçınılmaz sonundan kurtulmak çırpınılarıyla daha saldırgan olması beklenilmelidir. Dünyanın dört bir yanında uğradığı hezimetlerden sonra, Ortadoğu'da tutunmaya çalışan emperyalizmin ülkemizdeki etkileri de bu olguya paralel yürümektedir. Emperyalizmin başta ABD olmak üzere, kendisine bağımlı geri ülkeleri kaybetmemek, bu gibi ülkelerin ilerici hareketlerini etkisiz kılmak ve sindirmek için ne gibi caniyane plânlar ve uygulamalar içinde olduğu artık herkesin bildiği bir gerçek. Emperyalizm emellerini gerçekleştirmek için bir yandan kendi imkânlarını seferber ederken, bir yandan da bağımlı ülkelerin, kendisiyle tam bir çıkar birliği içinde olan gerici egemen güçleriyle ittifak kuruyor.

Ülkemizde de emperyalizm ve yerli ortakları, halkımızın sömürülmesinde, onun üstündeki tahakkümün ve zulmün yoğunlaştırılmasında tam bir işbirliği içindeler. 12 Mart döneminde sosyalist ve demokratik güçleri derece derece ezen faşizm, bugün de emperyalizmin ve yerli egemen güçlerin zaafalarını gidermek amacıyla yeniden tezgâhlanmak isteniyor.

DÜNYA kapitalist sisteminin içinde bulunduğu krizden de etkilenen Türkiye ekonomisi büyük bir açmaz içinde. Çeşitli uluslararası ilişkiler yolundan gerçekleşen emperyalist sömürü, emekçi halkın yarattığı değerlerin bir kısmına doğrudan, dolaylı el koyarak, halkımızın yararına kullanılması mümkün kaynakları daha baştan azaltıyor. Buna ilâveten gözü doymaz küçük bir sömürücü azınlığın alabildiğine ve hesapsız lüks tüketimi ve dışa bağımlı kapitalist gelişmenin sonucu büsbütün azıtan ekonomik anarşinin sebep olduğu, mevcut kaynakların heder edilmesi, yatırım ve istihdam imkânlarını iyice daraltıyor. Bütün bunlara bir de dış kaynak yetersizlikleri eklenince, Türkiye ekonomisi kısır bir döngü içine giriyor. İşsizlik ve pahalılık bir âfet halini alırken, mevcut egemen güçler kısıtlı burjuva demokrasisi ile dahi yetinmeyip, kurtuluşu faşist diktatörlüklerde arıyorlar. Bütün bu açmazlar ve kargaşa, ülkemiz egemen ve sömürücü güçlerin kendi aralarında da amansız bir çekişmeye girmelerine neden oluyor.

Geçmiş dönemde topraktaki kapitalistleşmede önemli adımlar atan Türkiye burjuvazisi, bugün dışa bağımlı sanayileşmenin şampiyonluğunu yapıyor. Banka, sanayi ve büyük emlak kodamanlarından oluşan tekelci burjuvazi, dar bir finans kapitalistler oligarşisi, sömürücü egemen güçlerin başını çekiyor. Bu zümre de kendi içinde homejen değil. Sömürüden fazla pay alma kavgası bu zümre içinde farklılaşmalara neden oluyor. Bu zümrenin, en gerici, en şoven, en gözü dönmüş kesimi açık kapalı bir faşizmin uygulanmasından yana bir siyasi çizgi izlerken, daha «liberal» olan bir diğer bölümü ise kısıtlı burjuva demokrasinin devamını savunuyorlar. Birinciler kendilerine, kapitalizm öncesinin artığı tefecileri, toprak ağalarını, tüccarları ve özellikle bunlardan günümüze adapte olmuş acenta, bayi vb. araçları yandaş alırlarken, ikinciler tekelci baskıdan bunalmış kurtuluşu tekelcilğe kapağı atmakta gören orta burjuvazinin diğer kesimlerinin desteğini sağlamak istiyorlar. Birincilerin siyasi çizgisi, bugün MC koalisyonunda somutlanıyor. Buna karşılık, ikinciler, MC partilerinin bir bölümünü reddederken, bir bölümün özellikle eskiden beri başta gelen temsilcileri olan AP'nin kısıtlı burjuva çizgisine çekilmesine çalışıyorlar. Bu ikinci kesim, öte yandan AP'nin bundan böyle tek başına sandıksal iktidar şansı olmadığını da açıkça tespit ettiklerinden Türkiye tekelci burjuvazisi açısından istikrarlı bir siyasi yönetimin, sosyal demokrat bir iktidarla da sağlanmasının mümkün olacağını görüyorlar ve sosyal demokrasinin bu amaca hizmet edecek şekilde yönlendirilmesinde ve sağa çekilmesinde rol oynuyorlar.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi sınıf ve tabakaların yoksullukları, acıları ve düzenden hoşnutsuzlukları her geçen gün daha artıyor. Toplumun tüm demokratik güçleri MC iktidarının her geçen gün yoğunlaşan keyfi yönetimine antidemokratik uygulamalarına, baskı ve zulmüne tepki gösteriyorlar. İşçi sınıfımız, sendikal mücadelesinde önemli başarılar elde ederken, antiemperyalist siyasetini daha da sağlamlaştırıyor. İşçi sınıfımızın en yakın müttefiki olan yoksul köylüler mevcut düzenin kötülüklerinin daha bir bilincine vararak siyasi olgunlaşma doğrultusunda yol alıyorlar. Şehirlerin ve kırsal alanların diğer küçük burjuva katları, yoksullaşmanın ve ezginin getirdiği tepki ile örgütlen-

me ve bilinç seviyelerini yükseltiyorlar. Başta öğretmenler olmak üzere çeşitli mesleklerden küçük burjuvalar antiemperyalist, antiemperyalist mücadelede daha kararlı ve bilinçli bir şekilde seslerini yükseltiyorlar. Önemli bir devrimci potansiyele sahip gençliğin emekçi ve öğrenci kesimleri arasındaki kaynaşma ilerliyor. Öğrenci gençlik, faşizmin olanca gaddarlığına ve tertiplerine rağmen demokrasi mücadelesinde direniyor. Çalışan kadınlarımız, ezilen cins olarak seslerini yükseltiyorlar ve demokrasi mücadelesine kadınların da katkılarını getiriyorlar. Doğu Anadolu halkı üzerindeki şoven baskı ve zulümden kurtulup, demokrasi mücadelesinde yerini almak için hızla harekete geçiyor.

Bütün bunlar, emperyalizmin ve yerli ortaklarının sömürü ve baskısına karşı toplumsal muhalefetin ana hatlarını oluşturuyorlar. Önümüzdeki dönemin objektif şartları, egemenlerin açmazlarının daha da derinleşeceğini gösterdiğine göre, toplumsal muhalefetin daha da yükselmesi kaçınılmaz olacaktır.

ÜLKEMİZDE toplumsal muhalefetin öncüsü, objektif olarak işçi sınıfımızdır. Ancak işçi sınıfımızın siyasi örgütlenmesinin zayıflığı ve dağınıklığı toplumsal muhalefetin siyasi odaklaşmasının sosyalizmde değil, sosyal demokrasiye olmasına yol açmaktadır. Sosyal demokrasi, özellikle 12 Mart faşizminden çıkışta örgütlü bir sosyalist hareketin hemen hiç etkin olmaması dolayısıyla kazanmış olduğu «demokrasi havariliği» avantajını gayet iyi kullanarak geniş yığınların «umut»u olmaya devam etmektedir. Öte yandan sağ kanat sosyal demokrasinin güdümündeki CHP, bir kısım egemen güçlerin kuşkusunu çekmekten sıyrıldığı gibi, iktidar alternatifini haline de gelmiştir. Başa geçtiğinden beri sömürü ve baskı politikasını daha yoğunlaştıran ve gün geçtikçe kitlelerin desteğinden uzaklaşan MC iktidarı hırçınlaşmakta, hırçınlaştığı ölçüde kitlelerden ve giderek bazı sömürü ve egemen çevrelerden tecrit olmaktadır. Normal olarak 1977 sonbaharında yapılması gereken seçimlere bir buçuk yıl bir süre kalmıştır. MC'nin bu süre boyunca dayanması oldukça zordur. Ancak, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da tarım mahsulü olağanüstü iyi olduğu takdirde —ki böyle tahmin edilmektedir— 1977 Ekimine dek dayanması mümkündür. MC ister dayansın, ister dayanmasın şimdilik gözüken, bir erken seçim ihtimalinin zayıflığıdır. Bunun yanında, son gelişmeler, mevcut parlamentodan sosyal demokrat veya, onun başını çektiği bir iktidar çıkarmanın hemen imkânsız denecek ölçüde zor olduğunu göstermiştir. MC, halkın yükselen muhalefeti ile düşürülse bile muhtemelen MC'nin fonksiyonlarını yüklenerek bir karma hükümet işbaşına geçecektir.

ŞU halde önümüzdeki gelişme prespektifini kısaca özetlersek, emperyalizmin ve egemen güçlerin açmazı derinleşecek, buna bağlı olarak MC'nin zulmü artırılmak ve faşizan tırmanış daha da hızlandırılmak istenecektir. Buna karşılık halkın muhalefeti daha da yükselip güçlenmeye namzettir. Bu muhalefetin, önümüzdeki seçimlere değin sosyal demokrasiye somutlanması ve konsantre olması büyük bir ihtimaldir. 1977 sonbahar seçimleri sonucunda sosyal demokrasinin tek başına iktidarı mümkündür. Sosyal demokrasinin tek başına iktidarı mümkün olmadığı takdirde siyasi «istikrarsızlığın» daha fazla sürmesine pek imkân olmayacağı için, iktidar yine de sosyal demokrasinin başı çektiği bir «çözüm»e zorlanacaktır.

Sosyal demokrasinin iktidarı başta işçi sınıfımız olmak üzere geniş yığınlar, önemli dersler getirecek ve onlara kurtuluşlarının gerçek yollarının bilincine varmaları ve gereklerini ye-

(Devamı 10. Sayfada)

ARJANTİN'DE CUNTAYA KARŞI TEK ÇÖZÜM YOLU:

DEMOKRATİK CEPHE

Geçen çarşamba günü Arjantin'de üç kişilik bir askerî cunta'nın İsa-bel Peron hükümetini devirmesi hiç kimseyi şaşırtmadı, çünkü hemen hemen tüm dünya basını Mart ayında Arjantin'de bir askerî cuntanın yapılacağını ve bunun başını da Kara Kuvvetleri Komutanı General Jorge Videla'nın çekeceğini adeta ilan ediyorlardı. Korkunç iktisadî bunalımlar içinde olan Arjantin'de ilerici güçler bir araya gelip bu «geliyorum» diyen cuntaya karşı çıkmadılar. Ve bu darbe Arjantin'de 21 yıl içinde gerçekleşilen yedinci darbeyi teşkil etti.

1955 yılında ülkede iktisadî istikrarı sağlayabildiği için adeta «efsane» haline gelen diktatör Peron üç gün süren bir iç savaştan sonra iktidardan uzaklaştırılmıştı. Ancak yerine geçen Lonardi de iki ay sonra General Aramburu tarafından devrilmişti. 1958 de seçimler yapılmış ve Arturo Frondizi genel oyun yaridan fazlasını toplayarak cumhurbaşkanı olmuştu. 1962 de Frondizi hükümeti yine bir askerî darbeyle devrilmiş ancak askerî hükümet iktidarı kısa süre sonra sivillere devredince Arturo İlia hükümeti işbaşına geçmişti. 1966 yılı Arjantin halkı için yine bir askerî darbe getirmiş ve General Juan Onganía cumhurbaşkanı olmuştu. 1970 yılında General Levingston, 1971'de de Alejandro Lanusse askerî darbelerle askerî yönetimi sürdürmüşlerdi. 1973 yılında yapılan serbest seçimlerde ise sürgünde olan Juan Peron ülkeye dönerek oyların yüzde 62 sini toplamıştı. Ancak kısa süre sonra ölen Peron'un yerine karısı ve Cumhurbaşkanı yardımcısı İsa-bel Peron geçmişti.

Ancak Arjantin artık kesin bir siyasî ve iktisadî bunalım içine girmişti. Ülkede büyük bir güce sahip olan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (CGT) bile bir zamanlar tamamen desteklediği Peron hükümetine kesin cephe almış, geçen haziran ve temmuz aylarında genel greve giderek isteklerini elde etmişlerdi. Son üç ay içerisinde 160 kişinin siyasî cinayetlere kurban gittiği Arjantin'de bir yandan İsa-bel Peron'un eski gözdesi Lopez Rega'nın kurduğu faşist Üç A örgütü işçilere ve sol harekete karşı terör eylemlerini yürütürken, diğer

yandan Sol Peronist Montoneros gerillaları ile Troçkist ERP (Devrimci Halk Ordusu) gerillaları birleşerek hükümete karşı adam kaçırma ve öldürme olaylarını devam ettiriyorlardı.

1975 yılının sonlarına doğru Arjantin ordusu arasında görüş ayrılıkları görülüyordu. Ordunun kesinlikle faşist olan bir kısmı hemen bir askerî darbe yaparak İşçi Sendikaları Konfederasyonunu kapatarak ezmek (CGT'nin 5000 kişilik silahlı işçi muhafızları orduyu her zaman ürkütüyordu), sol hareketi bire kadar biçmek taraftarıydı. Diğer kanat ise biraz daha beklemeyi sivil yönetime biraz daha şans tanımayı uygun görüyordu.

Nitekim 1975 Aralık'nın ortasında faşist kanat bir askerî darbe hareketine girişti ve 5 gün süreyle Peron hükümetini tehdit etti. Ancak bazı hava kuvvetleri birliklerinin yürüttüğü bu hareketi kara ve deniz kuvvetleri desteklememişti. Başaramayacaklarını anlayan isyancılar kendilerine en yakın gördükleri kara kuvvetleri komutanı General Jorge Videla'ya başvurmuşlar ve yönetimi ele almasını istemişlerdi. O anda bu istekleri reddeden ancak hükümetin de değişmesi gerektiğini belirten Videla üç ay sonra bu kez askerî darbe hareketini kendi başlatıyor ve İsa-bel Peron'u tutukluyordu. Ancak Aralık ayındaki bu darbe hareketinin başarıya ulaşmamasının bir nedeni de İşçi Sendikaları Konfederasyonunun darbe teşebbüsüne karşı gelerek derhal genel greve gitmesiydi.

Aralık darbe teşebbüsünün hemen ardından Arjantin'de çıkan Komünist haftalık dergi «Nuestra Palabra» şöyle diyordu: «Gericî subayların giriştiği bu darbe hareketi bundan sonra girişilecek hareketlerin sadece bir başlangıcı, ilk gövde gösterisi, ilk provasıdır. Tehlike ancak ve ancak ülkenin Peronist yada Peronist olmayan bütün ilerici güçlerinin en yakın tarihte tek bir cephede birleşmeleriyle önlenbilir.»

Arjantin Komünist Partisi bir yandan aralık ayındaki sağ darbe hareketini faşist güçlerin şiddet hare-

ketlerini (Arjantin'de şiddet hareketlerini ilk başlatan faşistlerdi) kesinlikle karşı çıkarken bir yandan da Montoneros ve ERP gerillalarının giriştikleri şiddet hareketlerini tam bir provokasyon olarak niteliyor ve bu şiddet hareketleriyle ordunun kışkırtıldığını bildiriyordu.

Nitekim Troçkist Devrimci Halk Ordusu (ERP) aralık ayındaki sağ askerî darbe hareketinin bastırılmasından bir kaç saat sonra birkaç yüz ERP gerillası başkent Buenos Aires çevresindeki bir silah deposuna baskın yapmışlardı. Gerillalar kamyonları da askerî araçlar gibi boyamışlar ve telsizle askerî birlikleri kışkırtmaya kalkışmışlardı. Ancak bütün bunlar askerî birliklerin derhal silah deposuna koşmaları ve gerillaları helikopterlerle ateşe tutmalarıyla sonuçlanmış, gereksiz yere birçok insan hayatı sona ermişti. ERP bir yandan da askerlere sulkaşter düzenleyerek provokasyonlarını sürdürüyor, dolayısıyla askerî güçler polisin yardımına koşuyordu. Bu sırada faşist gerillalar da «hükümetin yardımına koşmak» bahanesiyle yüzlerce kişinin kanına giriyorlar bu arada demokratik güçleri ezmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı.

Bu durumda askerî darbeden bir süre önce Komünist milletvekilleri Jesus Mira ve Carlos Cominguez şöyle konuşmak gereğini hissetmişlerdi: «Durum öyle gösteriyor ki sanki bir merkez hem faşist hem de aşırı sol gerillaları yönetiyor ve provoke ediyor ve böylece de ülkede kargaşanın gittikçe artmasını sağlıyor.»

Arjantin'de askerî darbenin yapılmasına sebep olan gelişmelerden biri de iktidardaki Peronist Parti'nin Juan Peron'un ölümünden sonra zayıflaması, dağılmasıydı. Liderler arasında anlaşmazlık iyice artmıştı. Ülkenin geçmişindeki birbiri ardından sıralanan cuntaları bilen demokratik güçler askerî bir hükümetin hiç bir çözüm getiremeyeceğini gayet iyi görüyor ve tek çözüm yolunun Anayasa çerçevesi içinde olduğunu ilan ediyorlardı. Ancak önemli olan bütün bu demokratik güçlerin tek bir cephe halinde birleşebilmesiydi ki buna doğru atılan adımlar çok ağırdı.

**DÜNYA
DEVİRİMCİ
HAREKETİNDEN
HABERLER**

Öte yandan Arjantin'in içinde bulunduğu korkunç iktisadî bunalım da işleri iyice zorlaştırmaktadır. Geçen yıl yüzde 300 oranında adeta yıldırım hızıyla artan enflasyon işçi sınıfının egemen sınıflardan dışıyla tırnağıyla söktüp aldığı ücret artışlarını bir anda silip süpürmektedir. Arjantin sermaye çevreleri askerî rejimin ülkede yerleşmesi pahasına da olsa işçi sınıfının isteklerinin susturulmasını istemektedirler. Ve nitekim Peron hükümetinin bütün baskılara rağmen CGT'yi susturmadığını ve işçi sınıfının ücretlere zam ve sosyal haklar isteklerine boyun eğdiğini gören sermaye çareyi askerî bir cuntanın sopasını işçilere göstermekte bulmuştur.

Komünist Partisi Genel Sekreteri Jeronimo Arnedo Alvarez bu gericî askerî cuntanın ülkeyi bir iç savaşın eşiğine getirdiğini belirtmektedir. Bu arada bütün gözler de İşçi Sendikaları Konfederasyonuna çevrilmiştir. CGT'nin tavrı ülkenin geleceğinde büyük rol oynayabilir. Ancak CGT içinde de karışıklıkların olduğu unutulmamalıdır. Kurulduğundan bu yana Peroncu olan CGT Peronizmin kaçınılmaz olarak iflas etmesi üzerine kendi içinde eğilim farklılıkları göstermiştir. Sosyalist hareket Konfederasyonun içinde hızla yayılmaktadır, ancak hakim tavır değildir henüz.

SONUÇ

Arjantin işçi sınıfının yoğunlaşan sınıf mücadelesi askerî cuntanın ortaya çıkması ile yeni bir döneme giriyor. General Videla'nın liderliğinde ki bu gericî hareket muhakkak ki ülkenin ilerici güçlerine önemli bir darbe indirmiştir. Parlatonun siyasî partilerin ve sendikaların kapatılması demokratik güçlere karşı baskı ve sindirme hareketinin ne kadar yoğun olduğunun en açık delilidir.

Görülüyor ki Arjantin Komünist Partisinin önerdiği çözüm yolu tek çıkar yoldur: Yani bütün demokratik güçlerin tek bir cephe halinde birleşmesi...

TİP VE İKTİDAR SORUNU

GEÇEN yazıda bilimsel sosyalizmin «üç kaynağı» (bileşeni) açısından TİP ve *Yürüyüş* çizgisinin ideolojisinin temelini teorik bir yaklaşımda bulunmuştuk. Şüphesiz ki bu «üç kaynak» üzerine kurulan bilimsel sosyalist öğretisi, Marks ve Engels'le 19. yüzyılda donmuş değildir. Bilimsel sosyalizmin bütünsel bir teori-pratik birliği, *sistem* haline gelmesi, bir başka deyimle «emperyalist çağın Marksizmi» olması ve «genel olarak işçi sınıfı devriminin, özel olarak da işçi sınıfı iktidarının teori ve taktiği» niteliğini alması, bugüne dek klavuz ve temel ideolojik sistem olarak üstünlüğünü ve etkinliğini sürdürmesi, yarınki bir başka toplum aşamasına dek biricik öncü ideoloji olarak kalacak bir bütünsellik kazanması, 20. yüzyılın ilk çeyreğindeki teorik katkılarla mümkün olmuştur. Bu teorik katkılar bütünüyle Lenin'e aittir... ve teorik olarak —başlıca— II. Enternasyonal'in inkârı, pratik olarak dünyanın ilk proletarya devriminin ve sosyalizmin inşası üzerine kurulmuştur.

Şimdi bu teorik katkılar açısından TİP'in ideolojisinin ve önemli politikalarının incelenmesini derinleştirmek istiyoruz.

SOSYALİZM işçi sınıfının ideolojisidir. Ve kapitalizmden sonraki toplum aşaması bilimsel ve kaçınılmaz olarak sosyalist toplumdur. Sosyalizmi ise işçi sınıfı kuracak ve insanlığı sınıfsız topluma götürecektir. Bu genel ve evrensel doğruyu bütün işçi sınıfı partileri benimsemiştir. Ama bu gerçeği sadece işçi sınıfı partileri değil, işçi sınıfı partisi olmayan Sosyalist Partilerin çoğu da kabul ederler. Bu nedenle en genel bir doğruyu benimsemiş olmak işçi sınıfı ideolojisine ve devrimci pratiğine bağlı olmak için yeterli bir *kanıt* ya da teorik dorultu sayılamaz. Teoriye bağlılık, bilimsel öğretinin tüm diyalektik unsurlarına bağlılık demektir.

Bu nedenle bilimsel sosyalizm ile küçük burjuva ve burjuva sosyalist çizgilerini ayırdeden temel unsur, işçi sınıfı devrimi ve iktidarı ile sosyalist kuruluşun alt yapısı ile üst yapısı konusundaki bilimsel prensiplere şaşmaz ve tereddütsüz bir bağlılıktır. Bu konuyu geçen yazımızda incelemiş ve TİP'in işçi sınıfı iktidarından ne anladığı, bu temel prensibe bağlı olup olmadığını, burjuva iktidarı

ve demokrasisi (üst yapısı) ile, işçi sınıfı iktidarı ve demokrasisi konusunda ne düşündüğünü açıkça ortaya koymadığını, *Yürüyüş*'ün ise işçi sınıfı iktidarı ve demokrasisinin devlet biçiminin temel prensibini reddeden eğilimlere belirgin bir sempati duyduğunu göstermiştik. Gerçi MC demokrasisi altında fikir özgürlüğünün olmadığını biliyoruz, ama bilimin savunulması «zaman ve şartlar» la kısıtlı olamaz ve burjuvazinin bilimsel prensiplere ve teoriye koymak istediği «tabu»yu, ambargo'yu kaldırmak da en önemli demokratik mücadele görevlerimiz arasındadır ve sanırız ki bilimsel doğruların savunulması, tartışılması konusunda mesruiyet elde etmek için verilecek demokratik mücadele özellikle bu noktada, sosyalist mücadeleyi bütünleyen bir öge değil, bizzat sosyalist mücadele ile çakışmıştır. Örneğin işçi sınıfının güncel demokratik taleplerini savunmak ve elde etmek zorunlu ve çok önemli demokratik görevlerimizdendir, ama demokratik mücadeleyi burada sınırlamak ve bilimsel doğruların, burjuvazinin en çok korktuğu bir takım prensiplerin savunulmasını Demokles'in Kılıcı'nın (141-142 nin) kaldırılacağı, fikir özgürlüğünün geleceği bilinmeyen bir tarihe ertelemek, son tahlilde, demokratik görevleri değil, fakat *sosyalist* görevleri saklamak demektir. İşçi sınıfını kendi biliminden ve ideolojisinden —bilinmeyen bir tarihe kadar— uzak tutmak demektir. Ve siyasi - ekonomik mücadele birliğini savunup, bu mücadeleyi ideolojik mücadeleden (bilimden, propagandadan) yani teorik klavuzdan yoksun bırakmak demektir... Bu tutum, son tahlilde bizi ekonomizme götürür... Günsel planda ideolojisiz, günü birlik ve politikaya götürür. Ve, en azından 15 yıldır işçi sınıfına hâkim olan kendiliğinden gelme (spontane) mücadeleye, politik mücadele önderliği kazandırmak sosyalist parti kurmak gibi basit bir işten ibaret değildir... İşçi sınıfını politize etmenin biricik yolu onu bir siyasi partide örgütlemek değildir... Asıl önemli olan bu siyasi partinin ideolojisidir... Yani işçi sınıfını rastgele bir sosyalist partide örgütlemekle politik - ekonomik mücadele birliğini kurmuş olmayız. İşçi sınıfını kendi bilimine ortodoksa bağlı bir partide örgütlemek ancak işçi sınıfının politik örgütlenmesini gerçekleştirmek demektir.

Örneğin 1961-71 arasında TİP, işçi sınıfını politik bakımdan örgütlemeye çalışmıştır, ama işçi sınıfı biliminden ve ideolojisinden uzak olduğu için ekonomizm'den kurtulamamıştır.

BUGÜN TİP işçi sınıfı bağımsızlığından söz ediyor. İşçi sınıfının bağımsız ideolojisine sahip olmayan bir politik bağımsızlık düşünülmez... TİP resmi Merkez Yayın Organında (*Çark Başak*'da) işçi sınıfı bağımsızlığının başlıca teminatı olarak bağış ve aidatları göstermiştir. Oysa gerçek bağımsızlığın teminatı ideolojik bağımsızlık, örgütlenmenin her türlü ambargodan ve tabudan bağımsızlığı ve izlenen politikanın

bağımsızlığıdır. İşçi sınıfı partisi diyen bir örgütün yeterince para bulamadığı takdirde bağımsızlığını koruyamayacağını düşünmek, bağımsız ideolojili ve örgütlenmiş sistemini hiçe saymak demektir. Kaldı ki, TİP'in merkez yayın organının yanı sıra «teorik-ideolojik» yayın organı niteliğindeki *Yürüyüş* dergisinin savunduğu ve izlediği çizgi bilimsel sosyalist çizgi değildir. TİP'in de bilimsel sosyalizmin hayati ve ayırdedici prensiplerini savunmadığını en önemli bir iki prensibini reddettiğini biliyoruz. İşçi sınıfının devrimci iktidarı ve demokrasisi kavramı bunların başında gelebilir. TİP ve çevresinde bu hayati konuda tek bir bilimsel belirti görmediğimiz gibi, *Yürüyüş* de ise bilim —titizlikle— bu konuda inkârına alkim tutulduğunu gözlemekteyiz. (Nitekim *Yürüyüş*'ün 48. sayısında başyazar Y. Küçük Marx'ın Weydemeyer'e yazdığı mektuptaki ünlü pasajını aktarıyor, sonra da proletarya diktatörlüğünün Avrupa'da tartışıldığını söyleyerek, bunun geniş yığınları, sosyalizme kazanmak için ya pıldığını öne sürüp, Marx'dan sektarizme karşı birkaç alıntı yaparak proletarya diktatörlüğünü savunanlara karşı yönelttiği belli olan «suçlamalarını» getiriyor. Pek çok şeyi açık açık yazmak alışkanlığında olmayan başyazar, üslup sisi ardında besbelli ki proletarya diktatörlüğünü Avrupa için savunanları sektar buluyor. Ve o da yeni moda uyararak Proletarya terimi ile işçi sınıfı terimini ayrı kavramlar halinde kullanıyor... Sektarizme karşı çıkar görünüp Marksizmi tahrif ve revize etmek bütün reformistlerin klişeleşmiş yöntemidir. Biz başyazara sadece Lenin'in «Proletarya diktatörlüğünü savunmayan Marksist sayılmaz» sözünü hatırlatmakla yetineceğiz.)

SİYASİ İKTİDAR SORUNU, İTTİFAKLAR

TÜRKİYE İşçi Partisi, Türkiye'nin gündemindeki devrimin bir milli demokratik devrim olmadığını, sosyalist devrim olduğunu ileri programında söylemektedir. (sf. 8).

Öyle görünüyor ki TİP'li arkadaşlar hâlâ kendilerini 1971 öncesinin kısır siyah - beyaz (demokratik devrim - sosyalist devrim) tartışması atmosferinden kurtarabilmiş değiller.

Gerçekten de Türkiye'nin önünde ki devrim aşamasının (siyasi iktidarın) niteliği bizce *milli* demokratik devrim değildir. Bununla birlikte TİP programı milli demokratik devrim konusunda yeni bir kavram kargaşası getirmekte, milli demokratik devrim ile «kapitalist olmayan yol»u özdeş göstermektedir.

Oysa bu iki kavramın her zaman özdeş olmadığını biliyoruz. Örneğin feodal ve yarı - feodal ilişkilerin sürdüğü kapitalizmin fazla gelişmediği bir yarı - sömürge ülkedeki emperyalizme, yerli işbirlikçi burjuvaziye ve feodaliteye karşı işçi sınıfı öncülüğünde verilen bir kurtuluş savaşı sonrasında kurulan ve devrimde işçi sınıfının hegemonyası belirgin olan ulusal ve demokratik bir devrimle, politik bağımsızlığını elde etmiş, ama

işçi sınıfı dahil olmak üzere hiç bir sosyal sınıfın iktidar olmadığı, kapitalizmin son derece cılız, feodal ve pre - feodal ilişkilerin güçlü olduğu bir genç ulusal devlette izlenen «kapitalist olmayan kalkınma yolu»nu özdeş görmek güçtür.

Gerçi bu konuda ülkeleri kategorik ayrımlara (tasnife) tâbi tutmak bizi şematizme ve şablonculuğa götürür. Bu nedenle dünya bilim merkezleri «ulusal kurtuluş hareketi» adı altında tek bir kategori çizerler.. Bu kategori altında hem Güney Vietnam, Laos, Kamkoç, ...vb.. gibi ülkelerde işçi sınıfının hegemonyası altında gerçekleşmiş ulusal ve demokratik devrimleri, hem de Asya ve Afrika'nın (özellikle Afrika'nın) pek çok genç ulusal devletinde bağımsızlıktan sonra, dünya Sosyalist Sisteminin de yardımıyla uygulanan «kapitalist olmayan kalkınma yolu» sistemlerini toplarlar... Bir yanı sıra her iki tip iktidar ve yol, ulusal ve demokratiktir.. Ama birincilerdeki iktidarın sınıfsal niteliğiyle (işçi sınıfı öncülüğünde tüm emekçi sınıfların ve hattâ bir kısım milli burjuvanın da katıldığı, ortak iktidar), ikincilerde [kapitalist olmayan yolu izleyen ülkelerdeki iktidarın sınıfsal yapısı (intelligentsiya —ya da aydın küçük burjuva— ile) «kent yoksulları»nın ağırlıkta olduğu yarı - proleter yığınların desteklediği, işçi sınıfının ne objektif varlığının ne de sübjektif - politik - örgütlenmesinin devrimde - iktidarda - hegemonya kurabilecek kadar gelişmediği, sosyalizmden esinlenmiş ve etkilenmiş aydınların başı çektiği bir iktidar] farklıdır.

Tekrar edelim, anti - emperyalist ve anti - feodal devrimlerin hepsi ulusal ve demokratiktir, ama her ulusal demokratik iktidar, «kapitalist olmayan kalkınma yolunu» izlemez. Yeni TİP programı eski Millî Demokratik Devrim - Sosyalist Devrim tartışmalarının getirdiği şartlanmalardan kurtulamadığı için bu devrimlerin sınıfsal muhtevasını getirmemiştir.

BİZ de Türkiye için milli demokratik devrimi savunmuyoruz. MDD Anti - emperyalist mücadelenin birinci planda olduğu, sınıf mücadelesinin ikinci planda kaldığı bir anlayışı yansıttığı için, işçi sınıfı öncülüğünde kurulacak başlangıç iktidarını demokratik devrim ya da halk demokratik devrimi olarak anmak doğrudur.

Bu nedenle demokratik devrimin başındaki niteleme sıfatının «millî» ya da «halk» olması *nitel* sınıfsal bir farklılıktır. Çünkü Halk Demokratik Devrimi terimi sınıf mücadelesini (sosyal kurtuluş mücadelesini), anti - emperyalist mücadelenin (ulusal kurtuluş mücadelesinin) önünde (esas belirleyişi) olduğunu kabul eden bir stratejik anlayışı temsil eder.

TİP eskiden olduğu gibi demokratik devrimin her türünü sınıfsal (nitelik) ayırım gözetmeden aynı ka - ba koyarak karşı çıkmaktadır.

Burada TİP'in asıl yanılması demokratik devrimi sınıfsal muhteva -

dan soyutlaması ve ayrıca belli bir kalıp içinde dondurması oluyor.

TİP sadece «Türkiye Burjuva Demokratik Devrimini esas olarak tamamlamış kapitalist bir ülkedir» şeklindeki argümana dayanmaktadır. Yani TİP demokratik devrimi, anti-feodal görevler şeklinde sınırlamakta ve dolayısıyla bu görevlerin ağır basmadığı Türkiye'ye demokratik devrimi yakıştırmamaktadır. Oysa demokratik devrim günümüzün anti-monopolist hedefleri de kapsamaktadır. Gerçekten de Türkiye'de devrimin anti-feodal (demokratik) görevleri vardır, ama bu faktör belirleyici değildir. Fakat Türkiye devrimini zorunlu olarak demokratik devrim kılan şey, esas itibarıyla, anti-monopolist hedeflerdir. Yani, emperyalizm ve yerli tekeli sermayenin karşısında anti-emperyalist ve anti-monopolist DEMOKRATİK bir cephe halinde mücadele etmek gereğidir.

Yani Türkiye için söz konusu olan sosyal mücadele, işçi sınıfı öncülüğündeki bir cephe mücadelesi ve başlangıçta bu cephenin iktidaridir. Devrim her şeyden önce bir iktidar sorunu olduğuna göre iktidarın bu cephe tarafından kazanılması ile devrim hem gerçekleşir, hem de başlar. Biz devrimin tek sıçramalı olduğunu kabul ediyoruz. İşçi sınıfı bu Halk Demokratik İktidarında giderek hegemonyasını arttıracak, önce anti-tekeli ve anti-feodal görevleri yerine getirecek, sosyalist kuruluşun önündeki engelleri temizleyecek ve giderek sosyalist kuruluşa ve sosyalist iktidara (sosyalizme) geçilecektir. Fakat sosyalizme geçmek, eski MDD'cilerin ileri sürdükleri gibi ikinci bir sıçrama, ikinci bir devrim şeklinde olmayacaktır. Fakat devrimin tek bir nitelikli sıçramasından iktidar el değiştirmeden ibaret olması o devrimin sosyalist devrim olması anlamına gelmez. Bu mekanizmi eski MDD'ciler ya ratmışlardır ve sorun bir siyah-beyaz tartışması haline getirilmiştir.

TİP'in parçalanmasında bu söylediklerimizi haklı çıkartacak bazı ipuçları vardır. Ve böylece ortaya eklektik bir anlayış çıkmaktadır. TİP hem tekeli burjuvazi ile orta burjuvazi arasında ayırım yapmakta, hem de taktik ve politik planda ikisini de aynı kaba koymaktadır. TİP hem sosyalist devrimden söz etmekte, hem de sosyalist devrimin *üstyapısını*, iktidar biçimini bilimdenkinden farklı almaktadır. Ayrıca TİP hem ittifaklardan söz etmekte ve hatta «işçi sınıfının müttefikleriyle birlikte ve partisi aracılığıyla» iktidara geleceğini söylemekte, fakat cephe kavramından ve politikasından hem teoride, hem de pratikte uzak durmaktadır.

Sonuçta müttefik olarak TİP sadece yoksul köylülüğe dayalı bir iktidar mücadelesi ön görmekte, yani anti-monopolist cephe politikasını reddetmekte, güç birliği anlayışını sadece kitlelerin kısa vadeli amaçları için, güncel ekonomik ve demokratik talepleri için yapılacak bir eylem «paralelliği» olarak anlamaktadır.

Bu açıdan da bu günkü TİP'in ittifaklar ve güçbirliği konusundaki tutumu, eskisinden nitelikçe farklı

değildir. Oysa emperyalist çağın bilimsel sosyalizmi, sadece Türkiye gibi az gelişmiş ülkeler için değil, fakat metropoller için de cephe politikasını önermektedir. Dünya işçi sınıfı partilerinin 1969 uluslararası toplantısının nihai belgesi bu konuda yoruma gerek göstermeyecek kadar açıktır. Türkiye'de işe Fransa'lı, İtalya'lı komünistlerin, sosyalistlerin (sosyal demokratlar) ile cephe kurmak için işçi sınıfının sosyalist iktidar kavramından ve prensiplerinden taviz verilmesini, «sosyal demokratlaşmasını» alkışlayanlar, hem sosyalist iktidar sorununu reformist biçimde alıp, hem de işçi sınıfının bu mücadelede adeta tek başına girmeyi yeğlemekle, gerçekte bilimsel sosyalist mücadelenin, işçi sınıfı önderliğindeki emekçi yığınların İKTİDAR ve iktidar mücadelesi sorunu —en önemli sorununu— savsaklamakta bir yandan ataletle, öte yandan kâğıt üzerindeki bir «sol sektarizm» terk etmeyi önermektedirler.

HEM işçi sınıfının bilimine, hem de yüze yakın işçi sınıfı partilerinin ortak görüşlerine ve sosyalist bilim merkezlerinin çalışmalarına, analizlerine, devrimci ve gerçekçi önerilerine, yol göstericiliklerine kulaklarını tıkamakta, ittifaklar ve iktidar gibi en hayati mesele de eskisinden farksız görüşler taşımaktadır.

TİP Türkiye için «bir yanda burjuvazi öte yanda işçi sınıfı vardır» yalınkathliği içine hapsolmüştür. Ege-men sınıfların analizini ayrılık ve ortaklarını emekçi sınıfların durumunu, işçi sınıfı ve yoksul köylü dışında ki *ara tabakaların* durumunu sadece en genel doğrular biçiminde ele almakta, sorunu somut tahlile indirgemedi Türkiye emekçi halkının iktidar mücadelesi noktasında somutlamadan bırakmakta dolayısıyla kapitalist bir ülke için geçerli en genel doğruları (işçi sınıfı öncülüğü, yoksul köylülüğün doğal müttefik olması, ara tabakaların kaypaklığı, hakim sınıflar arasında çelişki olduğu gibi temel doğruları) politik ve stratejik bir çözüme (somuta) vordıramamaktadır.

Örneğin TİP'in Türkiye'deki tüm sınıfların durumu için söylediği şeyler, aynen Yunanistan, Portekiz ya da her hangi bir Latin Amerika ülkesi ve hatta İtalya ve Fransa için geçerli olabilir. Üstelik TİP somutta cephe politikasını reddederek en gelişkin metropol ülkelerinde bile söz konusu olmayan bir politikayı Türkiye halkına önererek adeta «sürreel» bir ülkede, sürreel bir iktidar mücadelesi tablosu çizmektedir. Bu tutumuyla TİP, sosyalist devrim adı altında, emekçi halkımızın iktidar mücadelesini devrimsizliğe veya yenilgiye sürükleyecek öneriler getirirken öte yandan bilimsel sosyalizm adı altında bilimi inkâr etmektedir.

Böylece TİP bir yandan sınıflar hakkında en genel doğruları söylerken, öte yandan evrensel ittifaklar ve cephe politikasını kabul etmeyerek bu en genele de ters düşmekte ve Türkiye'nin özgül yapısında devrimci süreçte sınıfların mevzilenmesini nasıl

gördüğünü ve nasıl önerdiğini önemsememektedir.

TİP'in bütünsel ideolojisi ve politikası incelendiğinde görülecektir ki, II. Enternasyonalci görüşlerin Türkiye şartlarında bazı bilimsel sosyalist terimler altında bundan daha iyi bir şekilde savunulamaz. Cephe politikasını basit bir stratejik veya taktik tartışma olarak görmek bu açıdan yanlıştır. Şöyle ki: TİP bir yandan sosyalist devrim önermektedir. Öte yandan işçi sınıfı iktidarının ve sosyalist kuruluşun biricik ayırdedici niteliği (ayırıcı) olan işçi sınıfının devrimci iktidarı (üstyapı aygıtı bütünlüğü) kavramını reddetmektedir. Türkiye'de sosyalist devrim önermek TİP ideolojisinde Troçkist tezlerden kaynaklanmamakta, yani gerçek bir sol sektarizmi temsil etmemektedir. TİP'in sosyalist devrim «önerileri» altında yatan felsefi temel Kautsky'nin objektivizmidir. Yani TİP gerçekte işçi sınıfı ve müttefiklerinin iktidarını, sosyalist devrim iktidarı olarak görmekle, sosyalist devrimin Türkiye'de varolmayan ve daha çok çok uzun yıllar varolmayacak olan objektif temelini oluşması için beklediği önermektedir. Program'da «bundan böyle devrim gündeme geldiğinde, bu sosyalist devrim olacaktır» demekle gerçekte bu devrim objektif gelişime terk edilmektedir. Çünkü ileride devrim gündeme geldiğinde. Yani bilimsel teorideki «devrimci durum» (devrimin objektif ve subjektif şartları) oluştuğunda, bu devrimin tek bir sınıfın (işçi sınıfının) iktidarı olmayacağı bilimsel bir gerçekliktir. Tek bir sıçrama olan devrimi başlangıçta sosyalist devrim gibi göstermekte, bu tek sıçramanın niteliğini tek bir sınıfa bağlamakla, TİP, olsa olsa bu sıçramayı «Kaf Dağının arkasında» görmektedir. TİP'in bu görüşü sadece Kautskist objektivizmle uyusmakla kalmamakta, aynı zamanda ve aynı paraleldeki Menşevik tezlerle de uyusmaktadır. Bilindiği gibi menşevikler, Rusya'da devrimin objektif koşullarını kapitalizmin iyice (ileri düzeyde) gelişmesine bağlamaktaydılar. Onlar için devrimin objektif temeli ancak bu şart gerçekleşirse oluşabilecekti. Bu görüş, Kapitalist Avrupa'da devrimi, işçilerin nüfusun yüzde ellisinden fazlasını oluşturarak, yani nüfus çoğunluğunu elde ederek ve dolayısıyla oy çoğunluğu oluşturarak bilinmedik bir tarihe ulaştırıp kitleleri pasifize eden ve işçi sınıfı devletinin bilimsel kavramını tanımayan Kautskist tezlerin, kapitalizmin aynı ölçüde gelişmediği Rusya koşullarındaki kopyasından ve uyarlamasından başka bir şey değildi.

BUGÜNKÜ TİP ise günümüz Türkiye koşulları için aynı revizyonist ve reformist çizgiyi temsil etmektedir. Esasen TİP'in CHP'ni desteklemesinin altındaki temel neden de aynı anlayışı yansıtmaktadır. CHP taktik olarak desteklenmemekte, gerçekte CHP'nin iktidara geleceği, kapitalizmin yaralarını onaracağı, kapitalizmi geliştireceği, bir nebze de olsa üretici güçleri geliştireceği ve Batı Avrupa tipi bir demokrasinin objektif (ekonomik) temelini oluşturacağı ve ileriye dönük bir tarihte «sos

yalist Devrim»in objektif temeline doğru Türkiye alt yapısını yönlendireceği umulmaktadır. Özetle TİP'in «Sosyalist devrim» anlayışı «sol sektarizm»den değil, menşevizm'den ve Kautskizm'den kaynaklanmaktadır.

TİP bu ideolojik ve politik sığılğıyla ne sosyalist hareketin ideolojik sorunlarına ve bilimsel tartışmalarına katkı getirecek güçtedir, ne de işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin politik sorunlarında —bu anlayışını sürdürürse— olumlu bir rol oynayabilir... Tersine sağ politika içinde yüzeysel bir sol sektör görüşlerin bir süre belli unsurları etkilemesiyle *olumsuz* bir rol oynar. Ve hattâ TİP bu anlayışını değiştirmezse, değil sosyalist mücadelede, güncel demokratik harekette bile olumsuz bir etken olur. Nitekim basit güncel demokratik eylemlerde bile güçbirliğini reddederek «paralel eylem» gibi anlamsız bir tutum sürdürmesi önemlidir.

SOSYAL DEMOKRASİ TAKİPÇİLİĞİ

BİR yandan kendisini cephe politikasından uzak tutmaya çalışırken, öte yandan inkâr edilmez bir CHP ve sosyal demokrasi takipçiliği yapmaktadır. 12 Ekim 1975 kısmi seçimlerinde TİP kendisine bağlı sosyalistleri kayıtsız şartsız CHP takipçiliğine teslim etmiştir. İlk gündün bu yana TİP genel olarak Sos, al Demokrasi ve özel olarak CHP konusunda hiçbir bilimsel ve tutarlı, sürekli, sınıfsal eleştiri getirmemiştir. Buna rağmen «MC faşizmle karşı referandum» adı altında 12 Ekim'de CHP kuyrukçuluğu yapmıştır. Geçtiğimiz Şubat ayında CHP, MC'yi düşürmek için parlamenter kombinezonlara girişince, TİP'de acele bir kampanya açarak kendi gücü oranında sosyal demokrasinin bu parlamenter uğraşını parlamento dışından desteklemeye koyulmuştur.

Yeni TİP bir yanda kâğıt üzerinde sol sektarizmi savunurken ve CHP'nin solundaki güçlerle demokratik bir platformda varılmaktan ısrarla kaçınırken, öte yandan tam anlamıyla sağ bir politika izleyip, CHP takipçiliği yapmaktadır.

Ve aslında TİP'in egemen ideolojisi dün olduğu gibi bugün de «Sağ sosyalizm»dir. Bu nedenle CHP takipçiliği politikası olağandır. Ama hem cephe ve ittifaklar konusundaki bilimsel sosyalist görüşleri ve politikayı reddedip, hem de CHP'ye üstelik de bir sağ kanat sosyal demokrasisine «taktik» gerekçelerle teslim olmak, TİP'in —temsil ettiğini öne sürdüğü— işçi sınıfı politik hareketini, emekçi halkın iktidar mücadelesini ve işçi sınıfı öncülüğüyle bağımsızlığını nasıl da hafife aldığını ve bu nedenle işçi sınıfının bağımsız politikasını —bu anlayışla— temsil etmediğini ve edemeyeceğini gösteren en somut (canlı) kanıttır.

Gelecek yazımızda işçi sınıfının biliminin ve politikasının *en önemli* unsurlarından olan işçi sınıfı enternasyonalizmi açısından TİP çizgisini inceleyeceğiz.

SOVYET EKONOMİSİNİN PERSPEKTİFİ

(SSCB BAKANLAR KURULU BAŞKANI ALEKSEY KOSİGİN'İN SBKP 25. KONGRESİNE SUNDUĞU RAPORUN ÖZETİ)

SBKP'nin 25. Olağan Kongresi'nde SSCB Bakanlar Kurulu Başkanı Aleksey Kosigin «1976 - 80 yıllarında SSCB milli ekonomisinin temel gelişme doğrultuları»na ilişkin bir rapor sundu. A. Kosigin, kongreye sunulan Sovyet ekonomisinin onuncu beş yıllık plân dönemindeki temel gelişme doğrultuları tasarısının parti örgütlerinde, emekçilerin toplantılarında ve basında geniş şekilde tartışıldığını belirtti.

SSCB'NİN EKONOMİK GELİŞMESİNİN SONUÇLARI

Raporda belirtildiğine göre, ülkenin geçen 5 yıllık plân döneminde kaydettiği belli başlı gelişme sonuçları, Sovyet halkının fedakârca çalışmasının, yöneltici, düzenleyici parti faaliyetinin istikrarlı ekonomi artışını sağlamasında 5 yıllık plânın temel sosyo-ekonomik görevlerinin yerine getirilmesinde ve halk refahının yükselmiş olmasındadır. Sanayi ürünlerinin, sermaye yatırımlarının ve halk refahının yükseltilmesi konusunda yeni tahminlerin gerçekleştirilmesi için devlet tahsisatlarının mutlak artış ölçülerine bakılırsa, dokuzuncu 5 yıllık plân dönemi, ülke tarihinin en iyi 5 yıllık plân dönemi olmaktadır. Dokuzuncu plân döneminde toplam ulusal gelir hacmi, sekizinci plâna oranla %34 fazla oldu ve ulusal gelirin %80'den fazlası doğrudan doğruya halk refahı amaçlarına harcandı.

24. SBKP Kongresi'nce tasarlanan sosyal programın gerçekleştirilmesindeki belli başlı sonuçları karakterize eden Aleksey Kosigin, şu bilgileri verdi: İşçi ve memurların ortalama aylık iş ücreti 5 yıl zarfında %20, kolhozcuların ücreti %25 arttı. Minimum iş ücreti ölçüleri, yaşlılıkta ve malûllükte işçilere, memurlara, kolhozculara ve askerlere verilen emekli maaşları yükseldi, yüksek okul öğrencilerine ve orta dereceli uzmanlık okullarının ve teknik okulların öğrencilerine verilen bursların ölçüsü arttı, diğer tahminler gerçekleştirildi.

Temel yiyecek ve sanayi mallarına ait devlet perakende fiyatlarının istikrarlı düzeyi yanında perakende mal sürümü %36 arttı. Et ve etten mamul ürünler, yumurta ve diğer maddelerin satışı hızla arttı. Uzun süreli kullanım mallarının satışı büyük ölçülerde gerçekleştirildi. Halkın otomobil alımı yılda hemen hemen 1 milyon otomobile ulaştı, yani 1970 yılına oranla 7 kat fazla oldu.

Dokuzuncu beş yıllık plân, kitle halinde konut yapımının yoğun şekilde sürdürüldüğü fasilasız dördüncü 5 yıllık plân dönemidir. 1971 - 75 yıllarında toplam alanları 544 milyon metrekareyi bulan 11 milyondan fazla apartman dairesi ve kişisel evler inşa edildi. Bu durum, 56 milyon Sovyet vatandaşının konut koşullarını iyileştirmesini sağladı. Son 4 plân dönemi boyunca toplam olarak genel alanı 2 milyar m² den fazla olan konutlar inşa edildi. Tarihte bu miktarların benzeri yoktur.

Aleksey Kosigin, daha sonra 5 yıllık plânın maddi üretim alanındaki sonuçları üzerinde durdu. 1975 yılında toplam sanayi ürün hacmi, 24. SBKP Kongresi direktiflerine uygun olarak 1970 yılına oranla %43 arttı. Ağır sanayi ürünlerinin genel üretimi konusundaki 5 yıllık plân görevleri fazlasıyla yerine getirildi. Ülke, onuncu plân dönemi sınıra güvenilir şekilde yakıt ve hammadde sahibi olarak geldi. 1975 yılında, 491 milyon ton petrol, 289 milyar m³ gaz, 701 milyon ton kömür çıkarıldı. 1.038 milyar Kw/saat elektrik enerjisi elde edildi. 141 milyon ton çelik ısıtıldı, 90 milyon ton mineral gübre üre-

tildi. Makine yapımı, otomasyon araç ve gereçlerinin üretimi hızlı tempolarla gelişti, otomobil üretimi iki kattan fazla arttı.

Raporda, geçen 5 yıllık dönemde, tüketim malları üreten sanayi dallarının gelişmesine fazlaca önem verildiğine işaret edilmiştir. Hafif sanayi ve gıda sanayinde yaklaşık bin kadar işletme kurulmuştur. Tüm olarak tüketim malları üretimi %37 artmıştır, kültürel araçlarla, gündelik yaşam için gerekli tüketim malları üretimi ise 1,6 kat artmıştır.

Geçen 5 yılda, partinin üzerinde çalıştığı tarımın gelişmesi uzun vadede komple programı aşama hayata uygulanmıştır. Tarımsal maddi- teknik bazlar sağlamlaştırılmakta, toprak-ıslah işlerine daha çok çaba harcanmakta, tarımsal üretimde uzmanlaşma derinleşmektedir. Bu durum, geçen 5 yıllık dönemdeki son derece elverişsiz hava koşullarına rağmen, tarım ürünleri yıllık ortalama hacmini sekizinci beş yıllık plân dönemine oranla %13 arttırmıştır. Yıllık ortalama tahıl üretimi 14 milyon ton artmıştır. Ancak Aleksey Kosigin'in belirttiğine göre, tarım ürünleri, 5 yıllık plân hedeflerinin altında kalmıştır ve bu da hafif sanayi ve gıda sanayinin büyüme tempoları üzerinde yansdı.

Aleksey Kosigin, geçen 5 yıllık dönemde Sovyetler Birliği'nin gelişmiş kapitalist ülkelerle yarışta öne geçtiğini de kaydetti. ABD ve «Ortak Pazar» ülkelerindeki sanayi malları üretimi yıllık ortalama, 1,2 artarken, Sovyetler Birliği'nde yıllık ortalama 7,4 artmıştır. A. Kosigin, bu eğilimin, konjonktürel karakterde olmadığını belirtmiştir. SSCB ve Sosyalist Topluluk Ülkelerinde son 25 yıldaki sanayi malları yıllık ortalama artışı, gelişmiş kapitalist ülkelerdekinden 2 kat daha fazla olmuştur.

ONUNCU BEŞ YILLIK PLANIN TEMEL SOSYAL VE EKONOMİK HEDEFLERİ

Onuncu beş yıllık plân, bu, sosyo-ekonomik gelişme ve maddi- teknik devrimin inşasında, partinin, uzun vadede politikasının gerçekleştirilmesinin yeni bir aşamasıdır. Bu, sosyalist toplumsal ilişkiler ve Sovyet türü yaşam biçiminin gelişmesinde ve keza ülkenin güvenliğinin sağlanmasında yeni bir aşamadır. 5 yıllık plânın ana görevi, toplumsal üretimin dinamik ve uygun gelişme esasları üzerinde, halkın maddi ve kültürel yaşam seviyesinin şahlanışında ve toplumsal üretimin yükselmesi ve etkinleşmesi, bilimsel- teknik ilerlemenin hızlandırılması, emeğin üretkenliğinin artırılması ve ulusal ekonominin tüm alanlarında her türlü önleme başvurarak emeğin niteliğinin yükseltilmesinde parti politikasının aşamalı olarak gerçekleştirilmesidir.

Onuncu beş yıllık plânın özü Parti tarafından kısa ve herşeyi kapsayan bir formülde toparlanmıştır: Ekonominin ve halkın refahının ilerdeki gelişmesi adına kalite ve yüksek verimlilik beş yılı...

Aleksey, Kosigin, 1976 - 80 yılları sosyal gelişme ve halkın refahı seviyesinin yükselmesi genişletilmiş programını ayrıntılarıyla açıklamıştır. Beş yıl zarfında ortalama işçi ve memur maaşları %16 - 18 artacaktır. Kolhozcuların gelirleri %24 - 27 artacaktır. Toplumsal tüketim fonlarından yapılan ödeme ve sağlanan kolaylıklar %28 - 30 artacaktır. Çocuğu 1 yaşına gelinceye değin kadınlara ücretli izin vermek ve en az yaşlılık maaşının yükseltilmesi gibi, bu fonlardan karşılanacak yeni bir dizi önlemin alınması düşünülmektedir. Beş yıllık plân, mal mübadelesinde de yüksek bir tempoyu öngörmektedir ve bunun hacmini %27 - 29 artırmayı düşünmektedir. Gelirlerdeki gerçek artış, ana tüketim malları perakende satışları fiyatlarındaki stabilizasyonun korunması ve bazı cins malların da fiat-

larının düşünülmesi ile garanti edilmektedir. Ülkede kitlesel konut yapımı sürdürülecektir. 5 yıl zarfında, genel ölçümü 545 - 550 milyon m² olacak konutlar hizmete sokulacaktır.

Üretim ölçeklerinin bundan sonraki artışını ve milli ekonominin gelişmesinde dengenin sağlanmasını karakterize eden Aleksey Kosigin, Sovyet ekonomisinin onuncu beş yıllık plânda kaydedeceği ilerlemenin en önemli göstergelerini sundu. Ulusal gelir %24 - 28, sanayi ürünleri %35 - 39, tarım ürünleri %14 - 17 oranında artacak. En önemli milli ekonomi dallarının mutlak ürün artışı yeni plân döneminde geçen 5 yıla oranla büyük ölçüde fazla olacak.

Onuncu beş yıllık plân dönemi, ülkenin üretim potansiyelinin artışında, Sovyet devletinin ekonomik gücünün büyümesinde yeni ve büyük bir adımdır. Ağır sanayi ürünleri üretiminin %38 - 42 oranında artırılması tasarlanıyor. Ağır endüstrinin hızla artışı, halk tüketim malları üretiminin elden geldiğince genişletilmesine harcanacak dikkati azaltma anlamına gelmez. Sanayi, bu malların üretimini 5 yıllık dönem içinde 43 - 46 milyar ruble artıracaktır. Dokuzuncu plân döneminde ise artış 39 milyar ruble olmuştur.

Aleksey Kosigin, daha sonra, üretim etkinliğinin yükseltilmesinde, yani üretimin her bakımdan yoğun hale getirilmesinde, bilimsel- teknik ilerlemenin hızlandırılmasında ve iş veriminin artırılmasındaki çözümleyici faktörler üzerinde durdu. A. Kosigin, milli ekonomide iş veriminin 1971 - 75 yıllarındaki %23 oranına karşılık %27 oranında yükseltilmesinin tasarlandığını belirtti. Toplumsal iş veriminin yükseltilmesi sayesinde %85 - 90 lık ulusal gelir artışı elde edilecek.

Aleksey Kosigin, raporunda, plânlama ve yönetimin, tüm ekonomi mekanizmasının daha da mükemmelleştirilmesine büyük yer ayırdı.

Aleksey Kosigin, milli ekonomimizin uluslararası iş bölümüne daha da derin biçimde katılmasının, dış ekonomik işbirliğinin uzun vadede temele geçirilmesinin onuncu beş yıllık plân döneminin nitelendirici bir özelliği olduğunu belirtti. Gerek geleneksel mallar, gerekse yeni mal türleri sayesinde ülkenin ihrac potansiyelini plânlı şekilde genişletmek niyetindeyiz. Sovyet ekonomisi bu iş için son derece büyük olanaklara sahiptir. Bazı durumlarda ihraca ve dış pazarların özel taleplerinin karşılanmasına yönelik özel üretimlerin organizasyonu kastedilmektedir.

İthalat alanında en önemli husus, ithalatın gelişmesinin teknik ilerlemenin hızlandırılmasına azami derecede etkide bulunmasında, Sovyet insanların çeşitli mallara olan gereksinimlerinin daha tam olarak karşılanmasını sağlamasında ve devlet plânında yer alan ekonomik stratejiye uygun düşmesindedir.

Aleksey Kosigin, bütün ülkelerle dış ekonomik ilişkilerin genişletilmesinin partinin uluslararası işlerdeki politikasına cevap verdiğini belirtti. Sosyalist ülkelerle işbirliğinin geliştirilmesine ve güçlendirilmesine ilerde de birinci derecede önem verilecek. Sovyetler Birliği, gelişmekte olan ülkelerle işbirliğinin sağlam ve karşılıklı yararlı bir iş bölümü niteliği taşımasında çıkarlıdır. Daha sonra Aleksey Kosigin, uluslararası gerginlik yumuşaması koşullarında, Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Konferansı nihai belgesinde açıklanan ilkeler üzerinde başarıyla geliştirilebilecek olan gelişmiş kapitalist ülkelerle ekonomik ilişkilerimizin yeni niteliksel yönler kazanmakta olduğunu belirtti.

Raporda, maddi üretimin etkinlik ve niteliğinin yükseltilmesi temeline dayanarak geliştirilmesindeki geniş perspektif açıklandı. Aleksey

(Devamı 10. Sayfada)

CEPHE SORUNUNA BAKIŞ TARZI ...

Orta sayfalarımızda yer alan TİP eleştirisine tamamlayıcı bir belge olarak 1969 Zirve Konferansında konu ile ilgili aldığımız bir bölümü yayınlamayı yararlı bulduk. Uluslararası önemi açık olan bu belgeyi aşağıda sunuyoruz.

Kapitalizmin çok geliştiği ülkelerin işçi sınıfı, son olayların da doğruladığı gibi, bütün anti-emperyalist demokratik hareketin, devrimci mücadelenin başlıca itici gücü olmuştur. İçinde bulunduğumuz dönem, işçi sınıfı ve çalışan halkın geniş yığınları tarafından, yalnız ekonomik değil, politik amaçlı hareketlerle de damgalanmıştır. Çalışan halk, kendi hayati çıkarlarını savunurken, sosyal hakları ve demokratik özgürlükleri de savunuyor.

Bu istekler, tekelci kapitalin ve onun politik gücünün egemenliğine, gün geçtikçe daha büyük ölçüde karşı çıkıyorlar. Çalışan yığınların isteği, insanın sömürülmesine dayanan ekonomik ve sosyal sistemi kökünden değiştirmektir. Bir çok ülkedeki büyük işçi sınıfı hareketleri, tekelin gücünü sarsmakta ve kapitalist toplumun iç çatışmalarını ve kararsızlığını ortaya koymaktadır. Bu mücadeleler, temel sosyal dönüşümlere, sosyalist devrime ve çalışan halkın diğer kesimleriyle birleşerek işçi sınıfının devletinin kurulmasını öngöreceği yeni sınıf savaşlarına yol açmaktadır.

Son yılların sınıf savaşları, yeni-kapitalizm ve reformizm partizanlarının yaymaya çalıştıkları aldatmacaları kökünden yıkmıştır. Marxizm - Leninizm'in temel önerilerine yeni kanıtlar sağlamıştır. Sağ ve «Sol» oportünistlerin tam tersine olarak Komünist ve İşçi Partileri, ekonomik ve sosyal istekler ve ileri bir demokrasi için yapılan kavgaların güçlendirilmesine karşı çıkmamakta, ama bunları, sosyalizm için savaşın bir parçası olarak görmektedirler. Tekellere ve onların ekonomik egemenliğine karşı verilen savaşta gerçekleştirilecek köklü demokratik dönüşümler, sosyalizmin zorunluğu bilinci, geniş yığınlara aşılayacaktır.

Bu yeni durumda, işçi sınıfı birliğini sağlamak acil bir görev olmuştur. Olaylar ve işçi sınıfının mücadele içinde kazandığı deneyler, komünist ve işçi partileri tarafından yapılan sıkı eleştiriler — ki bu her zaman için görevdir —, reformist görüşün krizini derinleştirmiştir. Sosyal - Demokrasi saflarında ayrılımlar yer almış ve bu bölünme liderlikte de yansımıştır. Bazı liderler, tekelci kapital ve emperyalizmin savunuculuğunu yaparken, diğerleri de, çalışan yığınların ekonomik ve sosyal alandaki isteklerine, barış için mücadele ve gelişme sorunlarına ilişkin görüşlerine, daha saygılı görünmektedirler.

İşçi sınıfının birliğine kesin bir önem veren komünistler ise, bugün ileri bir demokratik rejimin, gelecekte ise sosyalist sistemin kurulması için, sosyalistlerle Sosyal - Demokratların işbirliğini gözetmektedirler. Bu işbirliğini gerçekleştirebilmek için herşeyi yapacaklardır. Bunun gibi, toplumun yenileşmesinden yana olan diğer demokratik parti ve örgütlerle de işbirliği yapmayı uygun bulurlar. Elbetteki bu yolda ilerleyebilmek için, sosyalist partilerin ve sosyalizmden yana olan diğer politik örgütlerin, burjuvaziyle sınıf dayanışması politikasından kesin olarak kopmaları ve barış, demokrasi ve sosyalizm için savaşta etkin bir politika izlemeleri zorunludur.

Çalışan halkın en geniş örgütleri olan sendikalar, tekelere karşı savaşta önemli bir rol oynamaktadır. Eğer kapitalist dünyadaki sendika hareketleri parçalanmamış olsaydı, bu rolleri daha da büyüyecekti. Ayrı özellikler gösteren bölge-

lerin sendikalarının birlikte girişecekleri eylemlerin karşısına bazı liderler, ulusal ve uluslararası düzeyde yapay engeller çıkarıyorlar. Ama son yılların sendikal hareketlerinde böyle bir birleşme isteği, her şeye karşı gelişmiştir. Komünistler, sendikaların, hem ayrı ayrı ülkeler içinde, hem de uluslararası düzeydeki birleşmelerinin sürekli taraftarıdır.

Çalışan sınıfın bütün parti ve sendikalarının birleşmiş eylemini öngören komünist politikası, büyüyen bir destek bulmaktadır. Bu birleşme politikası, anti-emperyalist savaşta işçi hareketine daha büyük fırsatlar sağlamakta, proletaryanın bugüne değin örgütlenmemiş ve hâlâ burjuva partilerinin peşine takılan kesimini de savaşa katma olanağını yaratmaktadır. Komünistler, işçi sınıfı birliğinden yana bir tutumla, politik ve ideolojik çalışmalarını olgunlaştıracaklardır.

Finans - kapitalin egemenliği ve tekelci devletlerin «tarım programları» nın gerçekleştirilmesi, küçük ve orta tarım üreticilerinin gittikçe büyüyen bir bölümünü, yıkıntıya götürmektedir. Son zamanlarda tarım üreticileri bu duruma, artan bir dirençle karşı koymakta ve çalışan kentli halkın da desteğiyle, yığın eylemlerine başvurmakta ve onları güçlenmesi, tekelere ve onların gücüne karşı verilen savaşın başarıya ulaşması için gereken temel koşullardan biridir.

Büyük sermaye, kentli orta tabaka halkının büyük bir çoğunluğunun hayati çıkarlarıyla çatışmaktadır. Böylelikle, aralarındaki birlik yoksunluğuna ve burjuva ideolojisine özel yakınlıklarına karşı, orta tabakaya mensup geniş yığınlar, kendi çıkarlarını savunmaya başlıyor, genel demokratik istekler için verilen savaşa katılıyor ve işçi sınıfıyla birlikte eyleme girmenin hayati önemini bilince, gün geçtikçe daha çok varıyorlar.

Bilimin doğrudan doğruya üretici bir güç durumuna geldiği bu çağda, aydınların da sürekli artan bir bölümü, ücretli ve aylıklı işçilerin saflarına katılmaktadır. Onların toplumsal çıkarları işçi sınıfının çıkarlarıyla uyumakta, yaratıcı güçleri ise, her şeyden önce kendi kârını düşünen tekelci patronun çıkarlarıyla çatışmaktadır. Durumlarındaki büyük ayrılıklara karşı, farklı aydın grupları, tekelere ve hükümetlerin emperyalist politikalarıyla, gün geçtikçe daha çok çekişmektedirler. Burjuva ideolojisinin çöküntüsü ve sosyalizmin çekiciliği de, aydınların anti-emperyalist savaşa itilmesine yardım etmektedir. Kafa ve kol işçilerinin birliği, barış, demokrasi, sosyal gelişim, üretim ve kültür kurumlarının demokratik denetimi ve halkın çıkarına bir halk eğitiminin geliştirilmesi için verilen savaşta, önemli gittide artan bir güç olmuştur.

İşçi sınıfı, tarım üreticileri, kentli orta tabaka ve aydınların çıkarlarının uyumunu, onların, tekelci gücün temellerini güçsüzleştirmek için ortak çalışmaları, tekelcilik için çelişkilerini keskinleştirmiş, geniş halk yığınlarının tekelere ve emperyalizme karşı verilen savaşa katılmalarını sağlamıştır.

Sayıca çoğalan ve politik eylemlerini artıran genç kuşak, Batı - Avrupa, Amerika, Japonya, Türkiye ve diğer ülkelerde, sosyal olayların önemli bir etkeni olmaktadır.

Gençliğin eylemleri, çağdaş burjuva toplumunun derinleşen krizini yansıtmaktadır. Çalışan gençlik, özellikle, kapitalist koşullar altında geleceğe umutsuzca bakan ve aşırı derecede sömürülen genç endüstri işçileri, sınıf savaşına gün geçtikçe daha büyük bir güç olarak girmekte, sendikalara, diğer komünist ve demokratik örgütlere katılmaktadır. Geniş öğrenci yığınları, yal-

nız köhne bir eğitim sisteminin aksaklıklarına karşı, yalnız örgütlenme özgürlüğü için, yalnız eğitim kurumlarının yönetimine etkin bir biçimde katılabilmek için değil, aynı zamanda egemen sınıfların politikasına karşı da başkaldırmaktadırlar. Viet-nam halkının savaşı ve emperyalizme karşı savaşın diğer kahramanlık örneklerinden ilham alan gençliğin gittikçe büyüyen bir kesimi, barış, demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme karşı yapılan büyük yığın eylemlerine fillen katılıyor.

Komünistler, gençlik hareketinin gelişmesine büyük önem vermekte ve bu hareketin saflarında fillen yer almaktadırlar. Komünistler, kendi çıkarlarını savunmada ve emperyalizme karşı verdikleri savaşta tutacakları doğru yolu bulabilmeleri için gençliğin safları arasında bilimsel sosyalizm düşüncesini yaymaya ve kendilerini etki altına alabilecek sözde devrimci düşüncelerin tehlikelerine karşı onları uyarmaya çalışıyorlar. Onlara gerçekten devrimci bir açılımı, ancak işçi sınıfı hareketi ve onun komünist öncüleriyle sınıksız birleşmek sağlayabilir.

Sosyal çelişkilerin büyük ölçüde ağırlaşması, pek çok kapitalist ülkede, devrimci işçi sınıfı hareketiyle, dindar halkın geniş yığınları arasında, anti-tekelci ve anti-emperyalist bir birlik için gerekli koşulları doğurmuştur. Katolik kilisesi ve diğer bazı dinsel örgütler, yaşlanmış inançlarını ve varolan kuruluşlarını parçalayan derin bir ideolojik bunalım içine yuvarlanmışlardır. Bazı ülkelerde, komünistlerle katolikler ya da diğer dinler mensuplarının geniş demokratik yığınları arasında olumlu bir işbirliği ve ortak eylemler gelişiyor. Aralarında, savaş ve barış, kapitalizm ve sosyalizm, yeni sömürgecilik ve gelişmekte olan ülkeler sorunu üzerine tartışmalar yapıyor. Demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme karşı birleşik eylem, günün en önemli olayı olmuştur. Komünistler, geniş ilişkiler ve eylem birliği yoluyla, dindar halkın anti-emperyalist savaşta ve büyük sosyal dönüşümlerin gerçekleştirilmesinde etkin bir güç olabileceğine inanmışlardır.

Anti - emperyalist ve anti - tekelci birleşik eylem döneminde, bütün demokratik eğilimlerin, tekelin ülke ekonomilerinde oynadıkları rolü kesinlikle sınırlayabilecek, büyük kapitalin gücüne son verebilecek, köklü ekonomik ve politik dönüşümleri gerçekleştirebilecek ve sosyalizm için sürdürülen mücadeleye en uygun koşulları sağlayabilecek bir eylem birliğini kurabilmeleri için gerekli olanaklar yaratılmıştır. Bu demokratik birlikte başlıca güç, işçi sınıfıdır. Bu amaçlar, her şeyden önce, işçi sınıfı ve halkın geniş kesimlerinin güçlü yığın eylemleriyle gerçekleştirilebilir. Komünistler, parlamenter eylemin bütün olanaklarını kullanırken, demokrasi ve sosyalizm için mücadelede kesin faktörün, bütün çalışan halkın ve işçi sınıfının yığın hareketleri olduğunu belirtmektedirler.

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : İlker Demir / Yönetim Yeri : Çağaloğlu Başmuhasip Sokak Tan Apt. No. 10 - 11 İstanbul / Dizgi - Baskı : İshak Basımevi, 27 73 37 / Son baskı tarihi 29 Mart 1976

BİRİNCİ PARTİ KONGRESİNİ AÇIŞ KONUŞMASI

AHMET KAÇMAZ

rine getirmeleri için olağanüstü bir ortam sağlayacaktır. İşte bu anda, bu ana kadar ki çalışmalarıyla, geniş kitlelere devamlı hitap etmiş ona kurtuluşun gerçek yolunu göstermiş ve bu konuda üstüne düşenleri fedakârca ve bihakkin yerine getirmiş bir sosyalist hareket, toplumsal muhalefetin odağı olma sürecine süratle girecektir. Onun için partimiz, önümüzdeki seçimlere kadarki dönemi gayet iyi değerlendirmeli, bıkmadan usanmadan, kitleleri bir yandan MC zulmüne ve sömürüsüne karşı harekete geçirirken, bir yandan da sosyal demokrasinin içyüzünü ve gelecekteki tavrını göstermeli, kitleleri devamlı uyarmalı, ileride onların güvenini kazandıracak bir tutum içinde olmalıdır. Böylesi bir politika izlenirken elbette ki, halk düşmanı MC partileri ile CHP aynı kaba konmamalı, CHP sosyal demokrasinin halkın kurtuluşunu hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceği gözler önüne serilirken, sosyal demokrasinin, MC despotizminden farkı ve toplumsal olarak ondan daha ileri olduğu açıklanmalıdır. Ama sosyalistler, işçi sınıfının bağımsız politikasına titizlikle sahip çıkmalı, işçi sınıfının nihai çıkarlarını hiçbir zaman gözden uzak tutmamalı ve halkımızın topyekûn kurtuluşunun işçi sınıfımızın kurtuluşu ile birlikte olacağını göstermeyi asla ihmal etmemelidir. Ve işçi sınıfının bağımsız politikasını önümüzdeki genel seçimlerde mutlaka hayata geçirmelidirler. Unutulmamalıdır ki daha bu günden işçi sınıfının ileri unsurları başta olmak üzere toplumsal muhalefetin önemli bir bölümü sosyal demokrasiden fersah fersah ilerdedir ve sosyalist hareketin toplumsal muhalefetin siyasi plânında başını çekmesi için var güçleri ile çaba göstermeye hazırdırlar. Ancak sosyalist hareketin dağınlığı, bölünmüşlüğü ve onlardan kaynaklanan güven vermeyen yapısı, tercihlerin geçici de olsa sosyal demokrasiye yönelmesine yol açmaktadır.

BÜTÜN bu anlattıklarımızdan, önümüzdeki dönemde partimize ve sosyalistlere düşen görevlerin ana hatları tespit edilebilir.

Bir kere, açıkça görülmektedir ki önümüzdeki dönem bir evrim dönemi çalışması gerektir-

mektedir. Bunun başlıca nedeni, demokratik halk iktidarını oluşturacak toplumsal güçlerin son derece dağınık, örgütsüz, başıboş ve bilinç seviyelerinin düşük olmasıdır. Böyle olunca da geniş kitleler potansiyel bir güç olarak, sosyal demokrasiden umut bekler duruma düşmektedirler. Halk muhalefetinin gerçek rayına oturması için bu geçici dengeyi bozmak icap eder. Bunu sağlamak için şunlar yapılmalıdır :

● Sömürü ve baskıya karşı bağımsızlık ve demokrasi yolunda en kararlı fedakar ve sabırlı savaşımların sosyalistler olduğu geniş yığınlara bıkmadan usanmadan devamlı mücadele ile gösterilmelidir.

● Bu mücadele içinde sosyalist birliğin oluşturulması için proleter alçak gönüllü bir tutum izlenmeli, sektörlüklerden azami ölçüde kaçınılmalı, işçi sınıfının birliği ilkesinin boş bir kalıp değil hayatın ve bilimin gerektirdiği bir zorunluluk olduğu başta işçi sınıfına olmak üzere halkımıza gösterilmelidir.

● Sosyalist hareketteki evrensel ve ulusal her türlü sapma ile ideolojik mücadele ara vermeksizin sürdürülmeli, sosyalizm bir bilim olarak hayata geçirilmeli, ve bilim olarak altilmez gücü geniş kitlelere ispat edilmelidir.

● Her geçen gün azgınlaşan faşizme karşı mücadelede ön sırayı tutmalı ancak antifaşist mücadelenin toplumun tüm demokrasiden yana güçlerine dayanılarak ve ancak bu suretle başarıya ulaştırılabileceğinin bilinciyle, antifaşist güçbirliğini teşkil etmek için canla başla uğraşmalı, tüm sekreterliklerin ve uzlaşmazlıkların üzerine gitmelidir.

● Demokratik halk iktidarını teşkil edecek, antifaşist, antiemperyalist toplum güçlerinin dayanışmasının ve birlikteliğinin sağlanması için ilk adımlar çerçevesinde de olsa girişimler başlatılmalı, kalıcı beraberlik anlamına gelen *cephe*'nin oluşturulmasının yolları denenmeli, her türlü sekte tavrından azami kaçınılmalıdır.

● Güçbirliği ve cephe girişimlerinde kararlı tutumda ve önderlik görevinde güven sağlayabilmek için sosyalizmin bağımsız çizgisini titiz-

likle korumalı, kendi dışındaki diğer muhalefet güçlerinin, derece derece burjuva ideolojisi etkisindeki çizgilerinden kendi sosyalist çizgisini ayırd etmesini bilmeli ve proleter esnekliğini asla ihmal etmeden nihai hedefi ve bu hedefin aynı zamanda toplumsal muhalefetin de kurtuluşu olduğunu devamlı göstermelidir.

GÖRÜLDÜĞÜ gibi önümüzdeki dönemde sosyalist hareketimize ve özellikle Partimize büyük sorumluluklar ve ağır görevler düşmektedir. Partimiz'in ve tüm partili kardeşlerimin bu dönemi sosyalist sorumlulukla değerlendireceğine ve bir dahaki parti kongremize daha güçlü, işçi sınıfımızın mücadelesinin boyutlarını çok daha ileriye götürmüş ve halkımızın sosyal kurtuluşunu daha da yönlendirmiş olarak erişireceğine inancım tamdır.

SOSYALİZMİN bayrağının fabrikalarda yükseleceği bu dönemin müjdecisi olmasını dilediğim Birinci Parti kongremiz işçi sınıfımızın mücadelesine güç katacaktır.

Yaşasın Türkiye Sosyalist İşçi Partisi!

Yaşasın Türkiye Sosyalist Hareketi!

Yaşasın halkımızın emperyalizme ve sömürücülere karşı verdiği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi!

Yaşasın dünya devrim sürecinin zafere doğru ilerleyişi!

Yaşasın bütün ülkelerin işçilerinin birliği ve halkların kardeşliği!

YAŞASIN SOSYALİZM!

SOVYET EKONOMİSİNİN PERSPEKTİFİ

(Baştarafı 8. Sayfada)

Kosigin, tüm toplumsal üretimin artış ölçekleri bakımından onuncu beş yıllık plânın, önceki herhangi bir beş yıllık plânı kat kat geride bırakacağını belirtti. Raporda en önemli sanayi ürün türlerinin üretimindeki artışa ilişkin bilgiler verildi. Beş yıllık plânın sonuna doğru elektrik enerjisi üretimi yılda 1.340 - 1.380 milyar kw/saate, kömür çıkarımı 790 - 810 milyon tona, petrol çıkarımı 620 - 640 milyon tona, gaz 400 - 435 milyar m³ e, çelik üretimi 160 - 170 milyon tona, mineral gübre 143 milyon tona ulaşacak.

Onuncu beş yıllık plân döneminde, toplam sermaye yatırımının %25 den fazlası tarımın gelişmesine yöneltilecektir. Teknik, gübreleme ve öteki maddi - teknik araçlar, sanayiden kırsal kesime yöneltilmektedir. Kolhozlar ve sovhoslar, daha çok miktarda yeni teknik ve transport araçları alacaklardır. 5 yıllık plân hedefleri esası üzerinde, tarımsal ürünler yıllık ortalamasının %14 - 17 artırılması plânlanmaktadır. Yıllık orta-

lama tahıl üretimi %18 - 21 artarak, 1976 - 1980 yıllarında yılda 215 - 220 milyon tona ulaşacaktır.

Ürünleri onuncu beş yıllık plân döneminde %26 - 28 artacak olan hafif sanayi ve gıda sanayinin gelişmesi, tarımla sıkı sıkıya bağlıdır. Tüm olarak (bütün dallara ait) tüketim malları üretimi %30 - 32 artacaktır.

Üretici güçlerin yerleştirilmesinden de söz eden Aleksey Kosigin, SSCB'nin tek ekonomi çerçevesi içinde, onuncu beş yıllık plân döneminde, ülkenin cumhuriyetleri ve çeşitli bölgeleri arasında ekonomik ilişkilerin önemli ölçüde artacağına işaret etmiştir.

Son olarak Aleksey Kosigin; «Karakteri ve yönelimi itibariyle yeni 5 yıllık plân, barış ve uluslararası gerginliğin yumuşaması 5 yıllık plânıdır. Bu plân, Sovyet halkının harışıl gelişmeye, komünist partisinin ve Sovyet devletinin barışsever politikaya nasıl derin bir ilgi duyduğunu tüm insanlığa bir kez daha göstermektedir.» demıştır.

TAN - DA

TAN (İstanbul ve Anadolu) Dağıtım Dergi - Kitap - Broşür, Poster

Dağıtımını yaptığımız dergiler : İlke - Ürün - Özgürlük Yolu - Birikim - Yeni Toplum

Dağıtımını yaptığımız yayınevleri : Kitle, Temel, Ürün, Sorun, Ser, TİB, Ulusal Kurtuluş, Odak, Öncü, Gözlem, Yöntem, Ant, Koral, Yücel, Oda, Suda, Maya, Köz, May, Sosyal Bilim, Konuk, Habora, Ararat, Teori, Günce, Yol, Payel, Hür, Vardiya, Ekin, Birlik,

Toplum, Özgün. Tek dağıtımını yaptığımız poster Umut Poster

Adres : TAN - DA Başmusaşip Sokak Aras İş Hanı No. 5/201 Cağaloğlu - İstanbul

'den haberler

KONGREYE MESAJLAR

(Baştarafı 2 nci sayfada)

rarlılık ve sabırlılıkla sürdürmektedir. Bununla iftihar eder, devamını dileriz.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin Birinci Kongresinin başarılı geçmesi ve Türkiye işçi sınıfına hayırlı olması en içten ve müşterek arzumuzdur.

Hürcam-İş Sendikası Mersin Şubesi Başkanı Mustafa Dilmen

TSİP Genel Kurul Başkanlığına Genel Kurulunuza başarılar dileriz.

Sosyal-İş Sendikası Özcan Kesgeç

TSİP Genel Kurul Başkanlığına Kongrenize başarılar dileriz. Saygılarımızla.

Kemal Çelikel ASİS Genel Sekreteri

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Birinci Kongresinin başarılı geçmesi, faşizme ve emperyalizme karşı ezilen dünya halklarının mücadelelerinde dayanışma içinde olmamız dileğimizle, kongrenizi kutlarız.

İranlı Demokratik Öğrenci ve Gençler Teşkilatı «Türkiye Kolu»

Türkiye İşçi Sınıfının uyanışının bir göstergesi olan kongrenizden çok memnun ve mutluyum.

Lenin'in gösterdiği proletarya yolunda bütün güçlükleri yeneceğinize inanıyorum.

Uluslararası baskı ve sömürüye karşı çetin mücadeleniz memnuniyetimizi daha da artırmaktadır.

Proleterce birlik ve kardeşlik içinde başarılı mücadele yılları diler, örgütüm ve şahsım adına TSİP I. Büyük Kongresini selamlarım.

Yaşasın Proletarya Devrimi!
Yaşasın İşçi Sınıfı ve Emekçiler!

Uluslararası Sömürüye Karşı Mücadele Örgütü Adına Başkan Dr. Rigel

TSİP I. Büyük Kongre Divan Bşk'na, Sayın delege ve misafir arkadaşlar,

Batı Avrupadaki Türkiyeli işçilerin demokratik kitle örgütü, Avrupa Türkiyeli Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu (TDF) adına, Partiniz I. kongresine katılan tüm arkadaşları saygı ile selamlar, kongrenizin başarılı geçmesini dilerim.

Batı Avrupa ülkelerinde çalışan, aileleriyle birlikte 2 milyona yaklaşık Türkiyeli işçiler, özellikle son yıllarda kapitalist ülkelerdeki derin kriz nedeniyle, ağır çalışma ve yaşama koşullarına itilmişler, eşitsizlik ayrımcılık şiddetlenmiştir. Yerli hükümetler, «yabancılar giderse kriz geçecek» yaygarası ile, yabancı işçilere uyguladıkları modern köle politikasına yerli emekçilerin desteğini almaya çalışmaktadırlar.

Göçmen işçiler arasında, en kötü durumda olan Türkiyeli işçilerdir. Türkiye hükümetleri şimdiye kadar «eti senin dövizini benim» anlayışı ile hareket etmişlerdir. MC hükümeti, işçilerimizin problemlerine çözüm bulacağı yerde, Avrupalarda, kuran kursları ve ülkü ocakları açmakta, kanlı ellerini yurt dışına

uzatmaktadır. Konsolosluklar, gizli servisler, komandolar, kuran kursları beraberce işçilerimizin mücadelelerini engellemeye çalışmaktadırlar. Tercüman gazetesi, gericiliğin başlıca merkezlerinden biri olarak faaliyetini sürdürmektedir. Yurt dışındaki işçilerimiz, bu şartlar altında, mücadelelerini, yerli ve diğer yabancı emekçilerle dayanışma içinde sürdürmektedirler.

Yurt dışındaki milyonla insanımız, öncelikle anayurtta iş istemekte, kendilerini halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyal ilerleme savaşının başarıları veya zayıflıkları, MC'nin kanlı terörü, Kürt halkına karşı sürdürülen vahşet ve katliam politikası, «dışardaki işçilerimizin» can alıcı meseleleridir.

Bu nedenledir ki, federasyonumuz TDF, bir yanda işçilerimizin çalıştıkları ülkelerde, ayrımcılığın sona ermesi, sosyal bütünleşme ve mahalli seçimlere katılma hakkı vb. gibi talepler uğrunda mücadele ederken, öte yanda, yurt dışındaki işçilerin Türkiye'deki seçimlere katılma hakkının tanınması, 141-142 vb. anti-demokratik yasaların kaldırılması, Kürt halkına yapılan çağ dışı siyasi, ekonomik ve kültür baskılarına son verilmesi, MHP ve bağlı örgütlerinin derhal kapatılması ve faşist elebaşlarının cezalandırılması, Türkiye Komünist Partisi (TKP) ne konan yasağın kaldırılması, MC'nin düşürülüp ilerici demokrat bir hükümetin işbaşına geçmesi vb. taleplerini, ülkemizde demokrasi mücadelesinin acil hedeflerinden kabul ediyor.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi I. kongresinin, Barış, Demokrasi ve Sosyal İlerleme güçlerinin beraberliğine doğru olumlu katkılarda bulunmasını diler, tüm delege ve misafir arkadaşlara yurt dışındaki emekçilerden devrimci selamlar iletirim.

Ertan Abalı Başkan

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Kongre çağrınıza candan teşekkür eder, bağımsızlık, demokrasi sosyal ilerleme mücadelesini ve uluslararası işçi sınıfının birliği yolundaki çabanızı kutlar, kongrenize üstün başarılar dileriz.

Münster Türkiyeli İşçi Öğrenci Derneği

TSİP Kongre Divan Başkanlığına, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, işçi sınıfının, ezilen halkın kurtuluşu için verdiği mücadelede sonuna kadar yanındayız. Bu kongrede işçi sınıfının kurtuluşu için yararlı kararlar alınacağına inancımız tamdır.

Yaşasın işçi sınıfının birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın Türkiye Sosyalist İşçi Partisi!

ROCHE İşçileri

TSİP I. Kongresine, Türkiye sosyalist hareketimizin dönüm noktası olan kongremizin sosyalist hareketteki dağınkılık ve bölünmüşlüğü giderilmesinde işçi sınıfı partisinin yaratılmasında ileri bir adım olacağına inanıyoruz.

Başarılar dileriz.

GRİPİN İşçileri

TSİP I. Kongresine, Kardeşler,

Aranızda bulunamamanın, saflarınızda devrimci mücadeleyi omuzlayamamanın üzüntüsü içinde olan bizler, şunu belirtmek isteriz ki;

Türkiyede işçi sınıfı sosyalizminin ana mihrağı olan Partimiz, TSİP yapmakta olduğunuz kongreden daha güçlü daha bilinçli daha da çelikleşmiş olarak çıkacaktır.

Emperyalizmin faşizmin ve gerici güçlerin sömürü, baskı, terör ve her türlü tuzaklarına karşı azim, sebat ve feragatle savaşan devrimci örgütümüz bizim, yegâne güvenç kaynağımızdır. Bu tarihi kongrede işçi sınıfı sosyalizminin kalesi olan partimizin görevinin bilincinde olduğuna inanıyorum.

Proleter enternasyonaizminin, bilimsel sosyalizmin sağlam sınıfsal temele oturması için,

Büyük Ekim Devriminin açtığı proletarya devrimleri çağında Suphilerden, Nejatlardan aldığımız devrimci bayrağı göklerin en mavisine burçların en yücesine dikmek için,

Sosyalist sistemin, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin dünyanın dört bir yanında zaferden zafere koşması emperyalizmin ve tüm sömürücülerin gericilerin korkulu rüyasıdır.

TSİP, Birinci Kongresinin yükseteceği devrimci ses, demir parmaklıkları, hapisane duvarlarını aşacak, fabrikalara, atölyelere, köylere, okullara, tersanelere ulaşacaktır.

Bin yaşasın Türk ve Sosyalist İşçi Partisi, TSİP, Birinci Büyük Kongresine bin selam.

Edirne Cezaevinden Devrimciler

Sayın Ahmet Kaçmaz,

Partinizin Birinci Büyük Kongresine katılan tüm arkadaşlara selamlar, ilerici ve cesur çalışmalarınızda başarılar dilerim. Saygılarla.

Remzi İnanç

Toplum Yayınevi - ANKARA

TSİP Divan Başkanlığına,

Emperyalist - kapitalist sistemin çökmekte olduğu, sosyalist sistemin uluslararası işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin dünya devrimci hareketinde emperyalist - kapitalist sisteme karşı büyük başarılar kazandığı çağımızda, ülkemizde işçi sınıfının partisinin öncülüğünde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin verilmesinin gereğini duyuyor, bu yolda verilen mücadelede halkımıza ışık tutacak kongrenize başarılar dileriz.

TÖB-DER Uzunköprü Şubesi

Faşizmin hızla tırmandığı günümüzde işçi sınıfının öncülüğünde örgütlü mücadelenin gereğini vurgulayan ve bunu pratikte yerine getiren TSİP'in birinci genel kurulunu kutlar, işçi sınıfına selamlar.

TÖB-DER Van Şubesi

Dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi, ulusal kurtuluş hareketlerinin birliğinin günümüz Türkiye-sindeki başarılarını işçi sınıfına maletmeye çalışan TSİP'in birinci kongresini dünyadaki bu üçlü mücadelenin ağırlığında geçmesini diler, tüm işçi sınıfına selam.

TÜM-DER Van Şubesi

BKP XI. KONGRESİ YAPILIYOR

Bulgaristan Komünist Partisi XI. Kongresinin yapılacağı bugünlerde B.K.P. tarihinden aldığımız bir parçayı sunmayı yerinde gördük.

Barış ve Ulusal Bağımsızlık :

İkinci Dünya Savaşı yaklaştıkça Parti monarşik faşist gurubun haince dış siyasetine karşı savaşı hızlandırıyordu. O, çar ordusunun 1936 yılı yazında yapılan askeri manevralarını mahkûm etti ve hızlanmakta olan şövenistik ve reşansist propagandaya karşı kesin savaşa girişti.

BKP ve YKP, Bulgaristanla Yugoslavya arasındaki «ebedi dostluk» paktının savaş ve gerilim aleti olmasına karşı çıktılar. 1937 yılı Şubat ayında kabul edilen her iki Partinin bildirisinde şöyle deniyordu: «Balkan halkları, ülkelerindeki Tek Cephe demokratik güçleri, var olan rejimlere, istibdata, haksızlığa ve bir avuç kaba kuvvetin gizli entrikalarına son vermedikçe hükümetin uğursuz kararlarına karşı emniyet altında bulunduğunu kabul edemez.» BKP Merkez Komitesi ve YKP Merkez Komitesi belirtti ki, Bulgaristan ve Yugoslavya halklarının ulusal çıkarına uygun olan biricik dürüst dış siyaset, barışın ve bütün halkların ulusal bağımsızlığının korunması uğrunda savaşan SSCB ile yakınlaşma siyasetidir.

İspanya'da 1936 yılında iç savaşın patlak vermesinden sonra Parti, demokratik İspanya Cumhuriyetini ve savaşan İspanya halkını destekleme kampanyasını yürüttü. O, İspanya'ya 400'den fazla Bulgar Komünisti ve antifaşist yollanmasını örgütledi. Bunlar İspanya Cumhuriyeti adına savaştı. Bu hareket BKP enternasyonalizminin gerçekçi bir ifadesiydi.

Faşist terörüne rağmen Parti, ülkede geniş ölçüde savaş aleyhtarı kampanya yürüttü, Brüksel ve Paris'te uluslararası barış kongrelerine Bulgaristan'dan temsilci yollamayı başardı. Kooperatifler, okumaevleri, gençlik kooperatif grupları v.s. kitlesele örgütler de barış kampanyasına aktif olarak katılıyordu.

Parti, Avusturya ve Çekoslovakya'nın faşist Almanya tarafından işgal edilmesine karşı işçi sınıfının, emekçilerin ve aydınların yürüttükleri protesto girişimlerinin başında geliyordu. Çekoslovakya'nın işgal edilmesi Bulgar halkının Slav dayanışması hislerine de dokundu. Bu, çokun toplantı ve gösterilerde belirtilen nefreti arttırdı. 16, 17 ve 18 Mart 1938 tarihinde Sofya Üniversitesi öğrencileri «Ülkenin ulusal bağımsızlığını koruyalım!» sloganı altında gösteri yaptılar.

1939 yılındaki 1 Mayıs gösterisi İkinci Dünya Savaşı arifesinde ülkede savaşa ve faşizme karşı en kudretli girişimlerden biriydi. O, «ülkenin devlet egemenliği ve ulusal bağımsızlığı uğrunda savaş!» «Hitler ve Musolini saldırısına karşı Balkan halklarının birliği» «Tarafsızlık» «SSCB ile birlik ve dostluk» sloganları altında geçti. Polisin karışması Sofya'da çetin çarpışmalara neden oldu. Her iki taraftan 100 kişiden fazla yaralı düştü ve 300 kişiden fazla tutuklandı.

Bulgaristan işçi sınıfı, emekçi kitleler ve aydınlar polisle çarpışmak suretiyle, monarşik

faşist diktatörlüğünü devirinceye kadar savaşmaya, SSCB ile dostluk yoluyla Bulgaristan'ın ulusal bağımsızlığını korumaya hazır olduklarını gösterdi.

Partinin Kuvvetlenmesi, BKP ile

BİP'nin Birleşmesi :

Kitlelerin ekonomik ve siyasal çıkarlarını koruma, demokrasi ve barış uğrunda savaşın gelişmesinde Parti, oluyordu. Çalışmalarını, işletmeler, mahalleler, köy ve kitlesele örgütlerde kitleler arasında götürmek yoluyla o, buradaki illegal ve legal mevzilerini örgüt bakımından olduğu gibi siyasal bakımdan da kuvvetlendiriyordu. 1936 yılı Ağustos ayı sonlarında ülkede artık BKP'nin 40 kasabada, 500 köy örgütü vardı, bunlarda 4.000 den fazla komünist birleşiyordu.

Aynı zamanda Parti geniş ölçüde sözlü propaganda yürütüyordu. Illegal edebiyat yayınlamakla beraber legal yayın faaliyeti de yürütülüyordu. 1936 yılı Ekim ayında hükümet onyedil legal parti ve ilerici yayını durdurdu. Fakat bu, Partinin legal basın faaliyetini durduramadı. Çeşitli yollarla legal gazeteler ve sayfalar çıkarılmaya başladı. Maksim Gorki, Hristo Smirnenski'nin ölümüyle ilgili A.S. Puşkin'in yüzüncü ölüm yıldönümü ile ilgili anma yayınları yapıldı. Böyle gazete ve bildiriler, yeni yılda, ekonomik, kooperatif ve başka sorunlar çıktıkça da çıkarıldı. Bu yepyeni bir Tek Cephe basınıydı, komünist yazarların ilerici demokrat ve antifaşist tutumlu şair, gazeteci ve bilim adamlarının faaliyeti.

Parti 1936 yılında «Bilgarska knijnina» (Bulgar edebiyatı) yayınevini kurdu ve «Nov svät» (Yeni dünya) yayınevini geliştirdi. Bunlar, orijinal Bulgar ve çeviri Sovyet edebiyatı, bilimsel, felsefi, ekonomik ve edebiyat eserleri yayınlıyorlardı. Sovyet yazarları Mihail Şolohof, İlya Erenburg, D. Furmanof v.b. keza Todor Pavlof, Sava Ganovski, Jak Natan ve başka Bulgar komünist bilginlerinin eserleri burada basılmıştır.

Legal gazeteler ve edebiyat, Parti kadrolarının, emekçilerin, aydın ve gençlerin teorik bilgi ve siyasal bilincinin artmasını sağlıyor, BKP'nin faşist ideolojisine ve burjuva kültürüne karşı savaşına yardım ediyordu. Bununla, Partinin siyasal bakımdan kuvvetlenmesinde büyük bir önemi vardı.

Georgi Dimitroff'un direktifi üzerine Merkez Komitesinin 1937 yılı Mayıs - Haziran aylarında yaptığı Parti içi girişim de BKP'nin düşünce ve örgüt bakımından kuvvetlenmesine çok yardım etti. Bu yeni hareket çizgisinin iki yıllık uygulama süresinde Partinin başarı ve zayıflıklarına değer biçmeyi görev edinmişti.

Parti girişimi Partinin çalışmalarında sektörcü görüş ve yöntemlerden gerçek Leninci siyaset çizgisine ve taktikine bolşevikçe çalışma biçimine geçtiğini gösterdi. Girişim sırasında görülen zayıflıkları ve sektörcilik kalıntılarını tamamen temizlemek için somut tedbirler alındı. Parti içi girişim Leninci hareket çizgisinin geniş ölçüde yayılmasına hız verdi. Partinin daha da kuvvetlenmesine çalışma yöntemlerinin iyileştirilmesine yardım etti.

1937 yılı sonlarında Parti örgütü veya Parti gurubu bulunmayan işletme, kent, köy ve kitlesele örgüt hemen hemen kalmamıştı. BKP üyelerinin sayısı 8.000'e çıktı. Aynı zamanda İP'nin de 7.252 üyesi vardı.

BKP'nin kuvvetlendirilmesi İP'nin yeni baştan kurulması ile ülkede aynı amaç ve görevleri olan iki Marksist - Leninist Parti meydana geldi. Buna gerek yoktu. Bundan dolayı 1938 yılında, Bulgaristan'da komünist hareketini temsil eden sadece İşçi Partisi kalması ve Bulgaristan İşçi Partisi adını alması, BKP kadro ve üyelerinin bu partiye aktarılması kararlaştırıldı. Bu yeni baştan kuruluş, temel çizgileriyle 1939 yılında sona erdi. Bu, Bulgaristan'da komünist hareketini daha da kuvvetlendirdi.

BKP'nin İP ile birleşmesiyle beraber Bulgaristan Komsomol Gençler Birliği ve RMS'te birleşti. Ülkede İşçi Gençler Birliği adında tek bir gençlik örgütü kaldı. Bu gençlik komünist hareketini kuvvetlendirdi ve işçi, köylü ve okullu gençler arasında onun nüfusunu arttırdı.

Yeni Leninci çizgiyi doğru kavrama ve uygulama uğrunda BKP'nin, 30 yılının ikinci yarısında yürüttüğü savaş sonucunu verdi. Bu hareket çizgisini tutmuş olan Parti, solcu sektörcülüğün kalıntılarını temizledi ve bolşevikleşmeyi sona erdirdi, antifaşist savaşta işçi sınıfı, halk kitleleri ve müttefikleriyle bağlarını sağlamlaştırdı ve Georgi Dimitroff'un yöneticiliği altında olgunlaşmakta olan büyük olaylara siyasal ve örgüt bakımından hazırlanıyordu.